

Osnovna šola heroja Bračiča Tržič

Stezičice 1989

številka 30
22 let

je šinde pajem
je pazmati Gudsbo pesem
je spōstovati vse gunti
je mazgati pesem
je pazmati Gudsbo pesem
je spōstovati vse gunti

KULTURA, UMETNOST

nas nrgaja, bogati
je spak za pete
je ogledalo manada
je erati kmitige ra
je erati kmitige ra

Kultura je ogledalo naroda

Kultura je ogledalo naroda.

V kulturi se pokažejo dobre, pa tudi slabe lastnosti nekega naroda.

Kultura preveva vse naše življenje: kulturno se obnašaj, kulturno jej, pogovarjaj se kulturno ...!

Kulturo svojega naroda ustvarjamo vsi, ki sestavljamo narod: učenci, delavci, umetniki, znanstveniki

Vsakdo k skupni kulturi prispeva tisto, kar je v njem srednjega ... Kultura je torej družbeni pojav..., ki človeka venomer bogati in ga vzgaja, lahko pa tudi pripelje v ulico, pred katero stoji znak - slepa.

Kulturno v kulturi je vse, kar človeka obogati, ga moralno povzdigne stopničko višje; nekulturno v kulturi pa pa je vse, kar lahko človeka moralno porine celo stopničko navzdol.

Peter Gabor, 8. razred

abonam vloabejo y multu8

Kultura ima zelo širok pomen. Povezana je z umetnostjo, saj beseda kultura pravzaprav izraža lepoto in pomen nečesa. Lepo vedenje, odnosi med ljudmi, zanimive, stare hiše, poslikane panjske končnice; vse to je kultura. Tudi kiparstvo, slikarstvo, rezbarstvo se skrivajo v besedi kultura.

Mojca Marin, 7. raz.

Umetnost je, če nekdo napiše pesem ali naslika lepo sliko, če izdela kip ali pa če umetniško poslika panjske končnice. Kulturo srečamo povsod; v mestu, v galeriji, v muzejih.

Jana Mlačnik, 8. r.

Šolsko tekmovanje za Comkanjevo priznanje Ob prebiranju ljudskih pesmi deleč misli iz pisnih malog

Večkrat slisim kakšno ljudsko pesem, ki se mi vtisne globoko v spomin. Ljudske pesmi nam odkrivajo čas, ko so ljudje se verovali v posmrtno življenje. V čas pošasti in dobrih vil.

Ljudska pesem je kot zapis življenja naših prednikov, zato bi jo morali se bolj ceniti in spoštovati. V njej se skriva miselnost preteklosti.

Jelena Jancic, 8. razr.

V časih, ki so minili in ki se ne bodo nikoli več vrnili, je ljudska pesem živela in rasla skupaj s človekom. Ljudje so jo uživali kot kapljico vode na dlani, zaupali so ji svoje težave in radosti, svoja vprašanja in misli...

Bilo je njihovo edino bogastvo.

Peter Gabor, 8. razr.

Ob prebiranju ljudskih pesmi se zamislim, kakšno trdo življenje so živeli ljudje, ko so bile vojne in druge družbene stiske.

Joži Praprotnik, 8.r.

Vsak narod, ki ima svoj jezik, svojo slovnico in svoj besedni zaklad, ima tudi svoje ljudske pesmi.

Katarina Remskar, 8.r.

Človek je v ljudski pesmi izpovedal vse svoje tegobe, ki jih je preživljal kot človek, ki nima pravic.

Uros Lampič, 8. razr.

Slovenska ljudska pesem je se posebej globoka in čista.

Kot se beli golobi napajajo ob vodnem izviru, tako lahko človek črpa kulturni zaklad iz ljudske pesmi.

Včasih je trpka kot pelin, drugič spet razigrana, vedra. Slovenski narod je v njej izpovedal svoja čustva, sprostil je svojo ustvarjalno moč.

Matej Razinger, 8. r.

Življenje naših prednikov je bilo žalostno, veselo, resnično. V njem spoznamo boj za vsakdanji kruh, za katerega se je treba tudi danes boriti.

Gregor Ahačič, 8. r.

Ob koncu laho recem le to, da mi ni žal, da sem tekmovala za Cankarjevo priznanje. V spominu mi bo ostalo dovolj koristnih podatkov.

Polona Zupan, 8. r.

Ob prebiranju slovenskih ljudskih pesmi

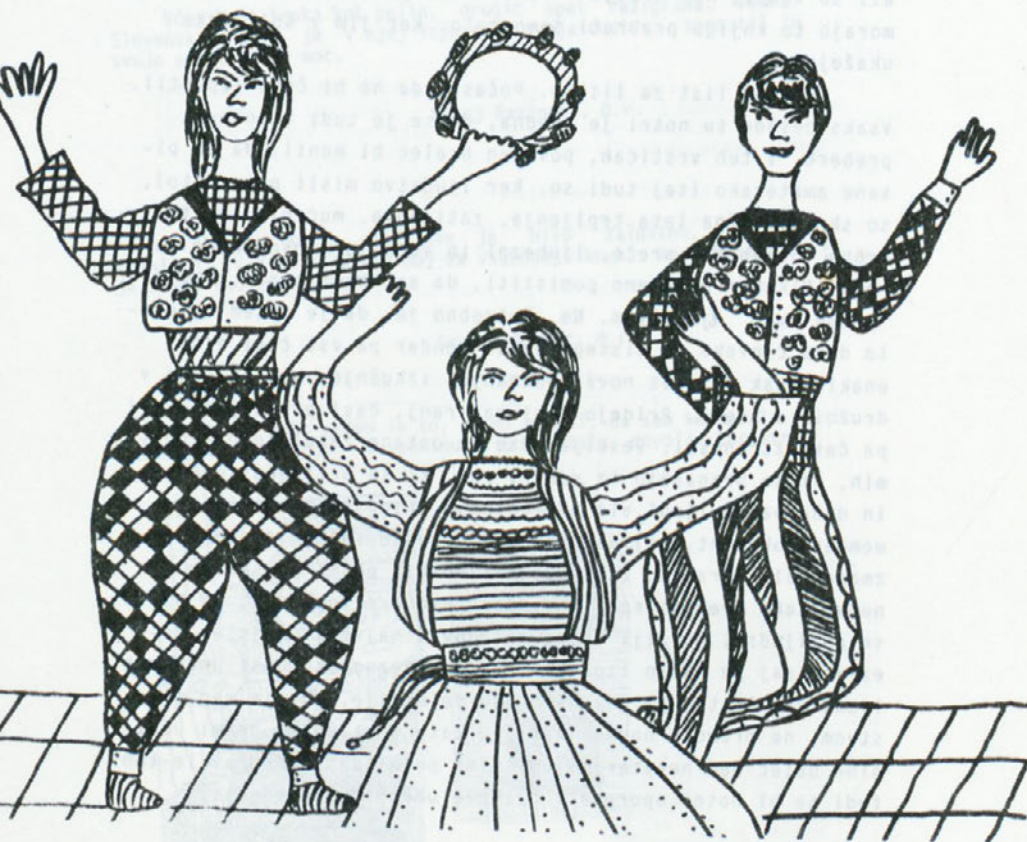
Kadar vzamem v roke knjigo z narodno vsebino, ljudske pesmi na primer, začutim nekakšno spoštovanje, občudovanje do teh besed, stavkov, verzov.

Odprem knjigo. Po podčrtanih besedah in po stanju papirja ocenim, da so jo prebirali številni ljudje. Toda, ali so vedeli, kaj držijo v rokah? Ali pa so morda menili, da morajo to knjigo prebrati samo zato, ker jim v šoli tako ukažejo?

Obračam list za listom. Počasi, da ne bi česa izpustil. Vsaka beseda tu notri je vredna, da se jo tudi tisočkrat prebere. V teh vrsticah, površen bralec bi menil, da so pisane amatersko (saj tudi so, ker ljudstvo misli preprosto), so skrita dolga leta trpljenja, zatiranja, mučenja, pa tudi drobni trenutki sreče, ljubezni in veselja slovenskega naroda. Nikakor ne smemo pomisliti, da se vsaka pesem takoj "prime" med ljudstvom. Ne. Potrebno je, da je pesem ogledalo duše človeka iz tistega časa. Vendar pa vsi časi niso enaki. Vsak prinaša nova spoznanja, izkušnje, nov položaj v družbi, v svetu. Pridejo časi zatiranja, časi preganjanja ali pa časi strpnosti, veselja. Vse to ostane zabeleženo v pesmih, ki se prenašajo iz roda v rod, ki se prilagodijo času in duhu naših ljudi, ali pa izginejo. Ljudske pesmi so pomemben dokument, saj nam pričajo o zgodovinskih dogodkih - zmagah ali porazih. V vrsticah ljudskih pesmi je skrito nekaj tako preprostega, a vendar tako prefinjenega, da bi se po ljudski poeziji lahko zgledoval največji mojster poezije, saj je način izpovedi, ta navidezna okornost umetnost ljudstva. Očitno pa je, da hujše selekcije, kot je med ljudstvom, ne premore nobena žirija. Zato so ljudske pesmi umetnine daleč nad nekaterimi umetnimi pesnitvami, čeprav le-tem tudi ne bi hotel oporekati njihove umetniške vrednosti.

Zaprem knjigo. Bogatejši sem za ogromno kulturno vrednost. Se večkrat se bom vračal v ta svet čudnih, bajeslovnih bitij, ljudi, ki se jim dogajajo neverjetne stvari, ali pa čisto preprostitih ljudi, ki doživljajo podobne usode, kot je moja.

Jaka Ropret, 8. razred

Na literarnem večeru v Kumikovi

Piši

Oktober je mesec knjige, mesec, ki si vsako mesto poskuša oplemenititi kulturno raven z raznimi prireditvami. V Tržiču smo priredili literarni večer s predstavitevijo tržiških planinskih pesnikov: Mata Mežka, Helija Zecha, Vilija Perka in Marjana Perka.

Objeti v vonj domačnosti smo v prijetni svetlobi poslušali planinske pesmi ob prijetni spremljavi citer.

Počasi je od nas odhajala vsakdanja tesnoba in prepustili smo se verzom. Posebno lepo se je to videlo kasneje, ko so za mizo, ki se je kar šibila od kmečkih dobrot in žlahtne kapljice, planinci in planinke zapeli slovensko ljudsko pesem.

Skratka vsa hvala organizatorjem in učencem, ki so predstavili tržiške planinske pesnike.

Matej Razinger, B.r.

Kaš gost v decembru - pisatelj Mitja Vošnjak

Mitja Vošnjak nas je obiskal v okviru festivala Kurirček v Mariboru, kamor že nekaj let pošiljamo svoje prispevke.

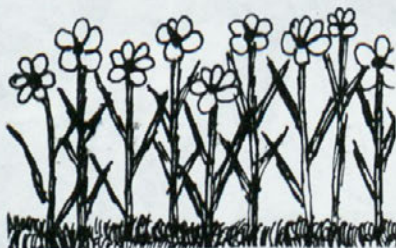
Za srečanje z njim smo se temeljito pripravili.

Led smo prebili s krajšim kulturnim programom, prebrali smo svoja razmišljanja o pogumu in ga spraševali o vsem mogočem. Odgovori so bili obširni in zanimivi; Mitja Vošnjak s svojo razgibano pripovedjo poslušalca prav pritegne, da na široko odpre ušesa, prisluhne in se čudi...

Mitja Vošnjak je izredno vsestranska osebnost: po izobrazbi je novinar, med NOB je na osvobojenem ozemju urejal tri slovenske mladinske tednike, bil je partizan - borec, ki mu ni bilo vseeno, kakšno prihodnost bo živela Jugoslavija. Po vojni je služboval kot diplomat. Bil je predsednik Kurirčkovega festivala, ukvarja se s pisanjem za otroke in odrasle.

V misli: "Življenje je samo eno, zato ga je potrebno živeti čim bolj razgibano in čim bolj polno," se skriva vsa lepota in modrost njegove osebnosti.

V druženju z njim smo učenci mnogo pridobili. Iz odkritega in pristrčnega pogovora smo izvedeli, spoznali, da je samo polno življenje in življenje za domovino - življenje, ki ga je vredno živeti...

Peter Gabor, 8.r

V petek, 9.12.1988, je člane novinarskega krožka na naši šoli obiskal pisatelj Mitja Vošnjak. Pripravili smo mu lep kulturni program.

Po prihodu v učilnico, kjer smo ga počastili z bučnim aplavzom, je gost spregovoril nekaj besed o sebi in doživetjih. Bil je borec za svobodo v drugi svetovni vojni. Spoznal se je tudi s Karlom Destovnikom - Kajuhom, človekom, ki ga vsi poznamo kot hrabrega borca in odličnega pesnika.

Med vojno je spoznal tudi Belo Krajino ter njene prebivalce in jo ocenil kot najlepšo deželo sveta. V tej pokrajini je vsaka vas vedela za tajno skrivališče, vsi so bili celice, ki so sestavljale pest, ki se je zoperstavljal okupatorju. Tu so ^{se} partizani počutili kot doma.

Beseda je tekla tudi o zelo znani knjigi Častna pionirska, ki je dobila naslov po dogodku v stomatološki ambulanti, ko je zdravnik trepetajočega Vošnjakovega sina miril z besedami: "Častna pionirska, da ne bo bolelo!"

Napisal je tudi prvi vojaški strip, i nastal ^{je v} kooperaciji z Ivom Šubicem, ki je ilustriral zgodbo, ki jo je Mitja Vošnjak zapisal po pripovedovanju mladega enajstletnega fanta Pibernika z Jesenic.

Napisal je strokovno, medicinsko knjigo: Propolis - zdravilo jutrišnjega dne. S to knjigo je vzbudil nemalo pozornosti tudi po drugih državah sveta, saj je knjiga doživela tri ponatise, izšla pa je - po prevodu Avstralke - v angleščini in pozneje v kitajščini.

Pobudo za festival Kurirček, kamor odhajajo vsako leto najboljši spisi, je dal France Filipič, njegov prvi predsednik je bil Ivan Potrč, drugi pa naš gost Mitja Vošnjak.

Uroš Lampič, 8.r.

Nekaterim njegovim zgodbam smo se od srca nasmejali. Znal je zelo duhovito povedati doživljaje, ki jih je doživel in si jih vtisnil v spomin. Srečanje je bilo zelo lepo in pestro, zato ni nikoli zmanjkalo vprašanj, ki so jih zastavljali učenci novinarskega krožka.

Barbara Fern, 8.r

Veseli smo bili, da si je vzел čas, ki ga prav gotovo nima na pretek, tudi za nas.

Sedel je za mizo in nam po kratkem programu naših recitatork začel pripovedovati zgodbe iz svojega življenja.

Polona Zupan, 8.r

Tovarišica Fanika Grosova je Mitja Vošnjaka vprašala, kaj meni o Beli Krajini. Odgovoril ji je, da je Bela Krajina najlepša dežela na svetu.

Marjana Dežman, 8.r.

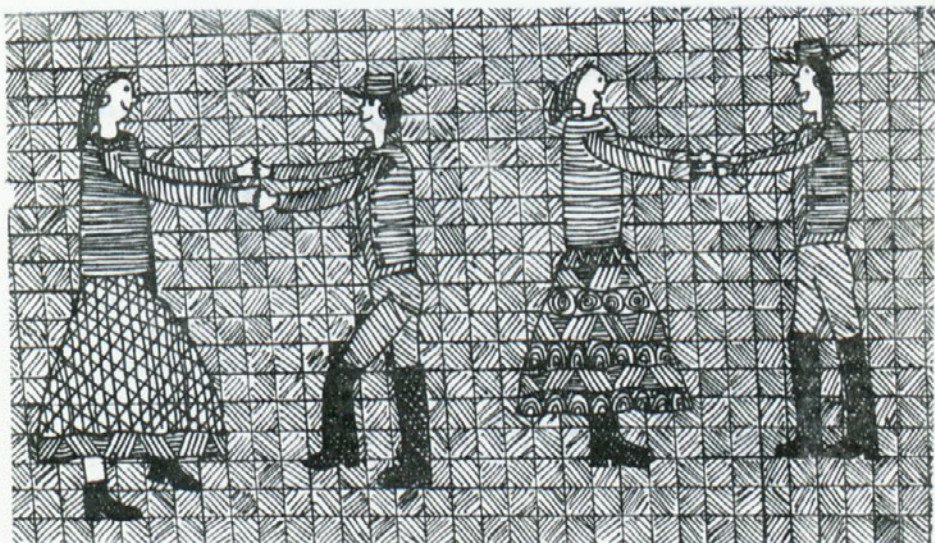
Kultura je zame vse, kar je lepo

Kulturo zasledimo na vsakem koraku, če le znamo dobro opazovati.

V mestih lahko vidimo raznovrstne stare hiše, ki sodijo h kul turi. Če si jih bolj natančno ogledamo, lahko vidimo, kako zanimivo so zgrajene in koliko dela je bilo potrebno vložiti vanje. Kultura je zame vse, kar je lepo. Tudi prijazni ljudje so kultura. Med kulturne ljudi spadajo zame prijatelji, ki se lepo vedejo.

Spomenik Franceta Prešerna v Ljubljani je kultura, ker nas vedno, kadar ga opazimo, spomni na velikega pesnika, ki nam je v svojih pesmih izkazal veliko lepega, vzvišenega.

Vlasta Švab, 7. raz.

Da Přešernov dem sem be
 pepricaku, da paste med
 historkimi polnji mesta
 kmetatkov - glabenkov,
 igralcev in majetrov plesu.

Vse dobre želje njemu in
 njegovi družini!

Bata Golob

Tajana Bestera, 8.2.1989

Kilarjev Tina

-Klapinala Berta Golobova

Moj oče je poznal Kilarjevega Tina. To je bil orjaški možak, močan kot le kaj. Živel je na Slapu v Tržiču. Imel je trgovinico. V njej, je pravil oče, si lahko kupil vse: sladkor, moko, sol, milo, petrolej, vezalke in druge potrebne reči.

Tina je imel rad otroke. Kadar je kak tržiški kratkotalničnik prišel v trgovino po vžigalice, olje ali po bogve-kaj, je rekel Tina:

"Če boš kušnil muho, ti bom dal še bonbon." In že je fantiča ali dekliča z eno roko dvignil pod strop, kjer so zasumeli roji muh, in ga malo omotičnega postavil nazaj na tla. Nato mu je dal obljubljeni sladkorček.

Bilo bi čudno, če otroci Kilarjevega Tina ne bi poznali. In če se ga kdo ne bi majčkeno bal, ko pa so starši svoje poredneže strašili prav z njim. Menda je bil neznansko velik in močan. Težko vrečo je z lahkim zamahom oprtal na ramo in jo prenesel na drugo stran Bistrice. Ko se mu je neki navihaneč usedel nanjo, sploh ni čutil, da nese tudi njega.

Vse to je bilo že zdavnaj. Zdavnaj, da, zdavnaj, skoro pred sto leti. Toda bilo je resnično. Oče je večkrat omenjal Kilarjevega Tina, in tudi hišo, v kateri je živel, mi je pokazal. Ko sem pred časom hodila po Tržiču, je nisem in nisem mogla najti.

Ne vem, ali zato, ker je ni več, ali zato, ker mi v spomину kraji radi zbledijo.

Če ste slišali za Martina Krpana, za Petra Klepca, za Stempiharja, nikar ne mislite, da so zgodbe o njih iz trte zvite. To so bili resnični ljudje, kot je bil resničen Kilarjev Tina.

Berta Golob

Srečanje s pisateljico Berto

Golobovo

V sredo, 8. februarja 1989, smo se za kulturni dan srečali s pisateljico Berto Golob. Srečanje je bilo v večnamenskem prostoru. Oder, kjer so nastopali in igrali, je bil svečan. Skozi okna je sijalo toplo, pomladansko sonce.

Pri literarno novinarskem krožku smo dobili vprašanja za Berto Golobovo. Vprašanja smo se naučili na pamet. Tovaršica Silva Škofic je učence naučila zaigrati tri zgodbe.

Ob 16. uri smo se v večnamenskem prostoru zbrali vsi učenci 4. in 5. razredov. Pozdravili smo pisateljico Berto Golob in pričel se je kulturni program.

Tudi jaz sem imela pripravljeno vprašanje zanjo. Moram priznati, da sem imela malo treme.

Zaigrali so tri zgodbe, z naslovi: Skrinja iz babičine bale, Mlečna kaša, otroška paša in Koledarske resnice. Zgodbe je bilo lepo gledati, saj so bile zanimive. Tudi melodijam, ki so jih zaigrale učenke, je bilo prijetno prisluhniti.

Učenka višjih razredov je povedala, da so na vrsti vprašanja. Vprašanj se nisem dobro zapomnila, toda odgovore pa sem si zapomnila.

Krošnja, ki so jo krošnjarji nosili, je bila sestavljena iz majhnih poličk, ki jo je krošnjar nosil pred sabo. Na poličkah je imel veliko stvari, ki so prišle otroke. Stari Ba vant je bolnega ozdravil zato, ker je verjel njegovim besedam. Knjigo Srce ustvarja roka piše je napisala, ker je mislila, da bomo mi spoznali pisatelje, če bomo prebrali to knjigo.

Ko je odgovorila na vsa vprašanja, smo jo prosili, če bi podelila priznanja vsem novinarjem, ki so vrsto let obiskovali krožek. Seveda je to z veseljem storila. Ob koncu smo ji podarili likovni izdelek našega učenca in šopek.

Bila je zelo vesela.

Ob koncu srečanja so jo prosili za avtograme. Srečanja smo se vsi veselili.

Bojana Ropret, 5.raz.

Za svoje pedagoško, didaktično, strokovno in ustvarjalno delo je Berta Golob letos dobila najvišje republiško priznanje za delo v vzgoji in izobraževanju – Žagarjevo nagrado.

Iskreno čestitamo!

Učenci in učitelji Osnovne šole
heroja Bračiča v Trzinu.

Srečanje s pisateljico Berto

Golob

Srečanje z Berto Golob je bilo zelo lepo. Pripovedovala je o sebi in kako je pisala knjige. Nekateri otroci so jo spraševali, kako se je lahko odločila, da bo pisala knjige. Povedala nam je tudi, da je najprej učila v šoli.

Maja Mežek, 5. razred

Na srečanju s pisateljico Berto Golob mi je bila najbolj všeč dramtizacija zgodbe Skrinja iz babičine bale. Učenke iz četrtn razredov so jo zelo dobro prikazale. Najbolj mi je ostala v spominu zato, ker ko jo je pisateljica Berta Golob videla dramtizirano in se je lepo nasmehnila. Jaz sem bil tega nasmeška zelo vesel.

Marko Kovačević, 5. r.

Ko je bilo vsega konec, se nam je podpisala v knjigo ali na listke. To srečanje mi je bilo zelo všeč.

Mojca Švab, 5. raz.

Pisateljico Berto Golob poznam po imenitnih knjigah. Napisala je: Jezikovni vozli, Drobne zgodbe, Skrinja iz babičine bale, Sporočanje Srce ustvarja, roka piše, žive besede.

Matej Polanšek, 5. r.

Za kulturni dan

V sredo nismo imeli pouka, ker je bil kulturni dan.

Zjutraj sem spal, kolikor sem hotel. Popoldne pa smo ob štirih imeli srečanje s pisateljico Berto Golobovo.

Bila je vsa nasmejana, ko je sedla na stol zraven našega ravnatelja in tovarišice Kodrove.

V večnamenskem prostoru je bilo vse polno gledalcev iz četrtyh in petih razredov. Začela se je predstava. Najprej so nastopili učenci literarnega krožka. V ta krožek, ki ga imamo vsak torek pred poukom, hodim tudi jaz.

Ko so povedali pesem Zdravljico, so bili na vrsti učenci četrtyh razredov. Zaigrali so tri zgodbe Berte Golob, in sicer iz knjige Skrinja iz babičine bale. Bile so mi všeč. Za njimi so bili na vrsti moji sošolci in moja sestrčna Petra. Ko pa je bilo igrice konec, so pisateljico učenci spraševali o njenem pisanju. To mi je bilo všeč, ker je Berta pripovedovala o svojih mladih letih. Ob koncu sta ji Petra in Bernard dala šopek. Nekateri so odšli, nekateri pa so želeli pisateljčin avtogram. To sem hotel tudi jaz. Podpisala se mi je na listek. To je bil zame zelo srečen dan.

Aleš Jazbec, 5. raz.

V Kurnikovi hiši v Tržiču je dr. Tone Pretnar podelil priznanja našim učencem za delo v literarnem krožku. Značkarjem pa na šoli bralne značke in priznanja za branje.

Tržičan Tone Petnak, dr. humanističnih
ved govori iz angleščine, rusčine, serbo-
hrvaščine in poljščine;

diplomiral je leta 1971 - dipl. naloga:

Lamotog Gregorja Stenise,

magisterij v letu 1980 - naloga:

Zgodovina slovenskega verz-
nega oblikovanja od začetkov
do Prešerna;

doktorat v letu 1988 - naloga

Mickiewicz in Prešeren,
iz primerjalnih obravnav
slovenskega in poljskega
romantičnega verza

sedaj je docent na Filozofski fakulteti
v Ljubljani.

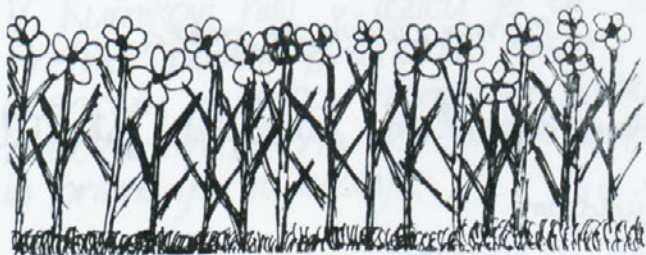
Kazimierz Wierzyński (1894-1969)

Pesnikova delavnica

Odnêsiva, žena, mizo pod drevje,
ker, glej, vse tako se mi zdi,
da iz zraka ne bo mi težko
prepisati, kakšen da spev je
drozga nad srebrikasto vodo
in kako da borov gozd dehti.

Kot zobati listi javorjevi -
zgoraj stekleni, spodaj temni -
na travo lila senco mečejo:
ta čudež sveta prepisati,
prepisati nebeške dni,
ki sonca vzhod še čakajo.

In pišem torej: rišem drevsa,
ptico, ki poje (in veje potresa),
bore ogromno krošnjo javorjevo;
pa trgám papir: prvi, drugi in tretji.
Bori dehte in vsak listek se sveti,
jaz pa smetim s papirji vodo.

Alibi

Prepiram se z zgodbo kot življenje
dolgo in zadrto
o veselju, obupu, o revščini;
pesem je venomer tekma s smrtjo:
kdo koga prehiti?

Pohitiva torej, beseda zaspana,
iz zahrbtnje izviti se zanke.
Že vidim
poslednjo sodbo.
Vsi so prišli.
Vsak ima alibi.
Jaz - zadnji.

Post scriptum

O čem pišem, ne vem,
da prav, me ni strah,
vse mi stoji ob strani:
na levi Endiminovo srce,
na desni hiša, roke ženine,
pred hišo pa teja
in na akacijah prah.

Besede so kot note,
 splāšene ptice spomina -
 in niso nič drugega
 kot zvoki,
 če nad srdom gorja
 in če nad ljubeznijo
 ne zaigrajo kot violina
 v moji roki.

So prozorne, steklene,
 kakor stkane iz dimov
 in hitijo po vseh poteh,
 po žalostih, radostih in po skrbah,
 vse poti pa vodijo
 v rimo.

Spregovorite z mojimi ustnicami,
 zapojte z mojimi notami:
 kot hiša, kot teja, kot žena.
 Vzdignimo k višku roke
 in naj prepodi megla
 himna vstajenja!

Prevedel Tržičan
 dr. Tone Pretnar

Tadlnov Kristl

-čapiral Tone Pretnar

"Za vodo" (tako se je v mojem otroštvu reklo tistemu delu Tržiča, ki je na levi strani trga, če gledaš proti cerkvi svetega Andreja), je bilo v prvih povojnih letih več zanimivih ljudi; meni pa je ostal najbolj v spominu Tadlnov Kristl. Bil je vdovec in živel je sam v pritličju dolge hiše v Paradižu. Pod večer je rad prebiral stare molitvenike ob oknu in včasih smo ga otroci prihajali strašiti s smrtjo: svečo, bučo in rjuho. Zjutraj je prevažal z Zalega rovta seno za Rihartove krave, kajti mlajša izmed Rihardovih gospodičen mu je obljubila, da ga bo vzela za moža. Pozimi je vozil seno s sanmi, poleti z vozičkom. Preden smo se odpravili v šolo, smo stekli čez Cenovo proti Zalemu rovtu, prevrnili Kristlno seno in mu ga pomagali spraviti nazaj na voziček ali sani. In če smo ga prejšnji večer strašili, nam je povedal, da se mu je prikazalo.

Zelo ponosen je bil, ker so ga kljub nizki postavi vzeli k vojakom. O naboru je povedal: bil sem najmanjši, ampak fant in pol.

Fant in pol je bil že v visoki starosti; k gospodičnima Rihardovima je hodil na zajtrk, in če v nedeljo ni dobil cvrtja, se je naredil, da je mrtev, šele zdravnik je gospodičnima razložil, naj mu vendar ocvreta jajce.

Tone Pretnar

Ueno Dolemc in Klarisa Jovanovič sta na literarnem večeru v tržiški knjižnici predstavila Dolemčovo pesniško zbirko *Strasti in odpuščanja*.

Prijazni tržiški knjižničarji so na večer Dolemčeve poezije povabili tudi učence naše šole.

I.

Deklice slonijo na oknih,
oči imajo priprte, odprte le toliko,
da se v njih lahko vgnezdijo ptice.

II.

Deklice ne spijo, ker imajo velika usesa
in toliko prstkov kot harfa,
da z njimi mešajo strene.

Tržic, 27.1.1982

Ptica ima pet src.
Prvega v tolmu prozornosti sipe.
Drugega v pesmi zaljubljene deklice.
Tretjega nima, se samo tako reče.
Četrtega ima od oktobra v Heladi.
Petega ima varno zaklenjenega v
kletki, ker ga rabi za sproti.

Tržic, 28.1.1982

Vemo Dolenc

Veno Dolenc, leta 1951 rojeni Iržičan, je vsestranski umetnik: slikar, grafik, skladatelj, pevec in pesnik. Čeprav z razpoznavnim stilom (vsak ve, da je umetnina njegova) zaznamuje vsako svoje umetniško delo, ne dovoljuje, da bi slika vdrla v glasbo ali pesem ali da bi se pesem polastila glasbe in slike.

Dolenčeva poezija sprva ilustrira glasbo: podreja se ji in na pesemski način gradi svoj svet: take so vse njegove pesmi na ploščah ansambla Sedmina in tiste, ki so pred leti izšle v Pesniškem almanahu mladih.

V prvi in do sedaj edini pesniški zbirki Vena Dolenca se je pesništvo osvobodilo glasbe: lotilo se je etičnih problemov, zgodbo je nadomestil dogodek. Iz pesmi so izginile rime in kitice. Kadar se še pojavijo, priklicujejo tisto, kar je v našem jeziku samo po sebi pesniškega. Pesništvo je v tej knjigi sestopilo iz obrednosti v pripoved, iz umetelnosti in grozljivosti v kramljanje in celo v ocenjevanje; pri tem pa ni izgubilo nič liričnosti.

Veno Dolenc ne poje samo svojih pesmi. Lepo zna zapeti našo, pa ne samo naše ljudske pesmi, temveč tudi sosednjo, celo grško, in nemara tudi finsko ali islandsko...

tone pretnik

Koncert za kulturni dan

Na kulturni dan smo v naši šoli poslušali koncert uglasbenih Prešernovih pesmi, ki je bil umetniško bolj zahteven.

Nastopili so pianistka Tatjana Šporar-Bratuževa, ki je pevca spremljala na klavir, basist Jože Stabej in sopranistka Iliana Bratuž-Kocjanova.

Pred nastopom teh treh umetnikov pa so učenke naše šole z recitalom predstavile našega največjega slovenskega pesnika Franceta Prešerna.

Koncert je z besedo vodil Jože Stabej. Za uvod nam je povedal nekaj o skladateljih Prešernovih pesmi. Eden skladateljev, ki je uglasbil starejše Prešernove pesmi, je bil Kamilo **Mašek**.

Koncert so umetniki zaključili z duetom skladatelja Kamila Maška, s pesmijo Od železne ceste in koncert je bil zanimiv, petje umetnikov nas je zelo navdušilo.

Vesna Vasilič, 8. raz.

Knjige in mi

Lahko se mi smejite, da sem otročja, pa me to prav nič ne moti.

Prebrala sem veliko ljudskih francoskih, angleških in slovenskih narodnih pravljic. Še dandanes, ko v šoli beremo grške bajke, me vsaka tako premami, da vzamem nato knjigo, v kateri so zbrana taka dela.

Vesela sem, da so zbiralci ohranili in zapisali ljudske bajke in zgodbe.

Esmeralda Bdeir, 6. r.

Knjige so za razvedrilo, za učenje, za spoznavanje ljudi, Zemlje, zgodovine ... Meni knjige pomenijo predvsem razvedrilo, včasih mi posredujejo razne podatke, odvisno je tudi, kakšno knjigo berem. Najraje berem potopisne, pustolovske, znanstveno-fantastične knjige, pa tudi romane. Vsa leta v osnovni šoli že tekmujem za bralno značko. Ne bi mogla reči, kateri pisatelj mi je najbolj všeč, saj imajo vsi po svoje zanimive knjige.

Večino knjig si izposodim v šolski in tržiški knjižnici, nekaj pa jih imam tudi doma.

Katarina Remškar, 8. r.

Knjižničarka Metka Kavčič me že pozna, saj si velikokrat sposodim knjige. Včasih mi hrani knjigo, ki jo že dolgo iščem. Rada hodim v našo knjižnico.

Monika Šepetavc, 5. r.

Knjiga

Pomeni mi stik s časom, v katerem živijo junaki v knjigi, ki jo berem.

Največ knjig si sposodim v knjižnici v Tržiču. Rad se zadržujem ob policah, ki so polne knjig.

Gregor Ahačič, 8. raz.

Ali imam čas za branje

Dosti berem. Večkrat zvečer kot popoldne. Berem, če imam čas. Velikokrat ga nimam, ker se je treba veliko učiti. Po učenju in nalogi pride branje ljubljenih knjig. Ker pa hitro berem, ni problema.

Sanja Škofic, 6. raz.

Časa za branje imam zelo, zelo malo. Časa skoraj ni, ker se moram učiti. Berem največkrat zvečer v postelji.

Alenka Rozman, 6. raz.

Ta teden je očka doma, zato ne bom mogel brati knjige Mali upornik, ker mu moram pomagati pri delu.

Rožle Papler, 5. raz

Časa nimam ravno na pretek. Najraje berem knjige zvečer v postelji. Če pa so take knjige kot Miki Muster, pa jih berem zelo hitro.

Anže Povalej, 5. raz.

V naši knjižnici

Danes smo šli pri uri slovenskega jezika v knjižnico. Ko smo prišli v knjižnico, smo najprej pozdravili, nato pa sedli. Knjižničarka nam je najprej povedala, kaj bomo obravnavali pri bralni znački. Za bralno značko je nekaj knjig obveznih, nekaj pa si jih učenec lahko izbere sam. Knjižničarka nam je dala leksikone in vsak učenec je moral poiskati določeno besedo. Prej pa nam je razložila, kako se določena beseda v leksikonu poišče. Ogledali smo si tudi knjige, ki jih bomo potrebovali pri bralni znački. Preden smo odšli, nas je vprašala, če še kdo česa ne razume. Nato smo se poslovili in odšli v razred.

Vesna Mokorel, 3. raz.

Knjige si lahko izposodim v naši šolski knjižnici. Knjižničarki zelo rada pomagam pri delu. Velikokrat zlagam knjige na svoj prostor ali zapisujem podatke na kartončke, večkrat pa jih tudi urejam. Jaz zelo rada opravljam taka dela. Če nam kdaj odpade kaka ura, grem hitro v knjižnico. Tudi odmore večkrat preživim v knjižnici. Ko bom velika, bom mogoče knjižničarka.

Saša Fajfar, 6. raz.

V tržiški knjižnici smo se pogovarjali
s pisateljico Polanco Kovačev.

Povedala nam je, da uči odrasle.

Predbrali smo že nekaj njenih knjig.

Tudi mi smo taki kot njene Urška
in Andreji.

Skrbimo za čisto okolje

Ljudje premalo skrbijo za čisto okolje. Odpadke odlagajo povsod, samo da se jih znebijo. Tako najdemo na vsakem koraku odpadno embalažo, na bolj skritih kotih pa še štedilnike, pralne stroje in podobno šaro, ki jo ljudje ne rabijo več. Veliko odpadkov leži tudi okrog kontejnerjev za smeti.

S prijatelji smo sklenili, da bomo vso nesnago kontejnerjev počistili. Zbrali smo se v soboto popoldne z vsem potrebnim orodjem. Delali smo precej časa, saj je bilo smeti veliko. S svojim delom smo bili zelo zadovoljni. Veseli smo se vračali na svoje domove.

Toliko bolj razočarani pa smo bili naslednji dan, ker je bilo zopet polno smeti. Tako je bilo naše delo zaman. Vsi **bi se morali** zavedati, da s tem, ko uničujemo naravo, škodujemo tudi sami sebi.

Andrej Bečan, 3. raz

Naše okolje je zelo onesnaženo. Ko pade sneg, skrije vso umazanijo. Letos pa ni snega in se zato vidi vsa umazanija. Veliko voda je onesnaženih.

Mislím, da bi bilo dobro, če bi pobrali vse papirje in plastične, polivinilaste, kovinske in steklene odpadke. K nam prihajajo turisti in vidijo vso sramoto. Če ne bi ljudje metali smeti po tleh, naše okolje ne bi bilo takšno.

Želim si, da bi bilo naše okolje čisto, da ne bi bilo polomljenih dreves, polomljenih ograj, da ljudje ne bi **pisali** po zidovih in po tleh metali raznovrstnih smeti..

Ana Maršič, 3. raz.

OGLEDALI SMO SI RAZSTAVO, KI JO JE OB 30 - LETNICI PRIPRAVILO KOMUNALNO PODJETJE TRŽIČ IN Z NJO POKAZALO OBSEG SVOJIH DEJAVNOSTI: RAZSTAVA JE BILA ZELO ZANIMIVA.

V torek, dne 7. februarja 1989, smo si ogledali razstavo v Tržicu v paviljonu NOB. Razstavo so pripravili delavci Komunalnega podjetja Tržič. Povedali in pokazali so nam, kakšno je delo komunalcev v naši občini. Pokazali so nam stare cevi, v katerih se je nabral apnenec in voda ni več dobro tekla skozi nje.

Ogledali smo si tudi fotografije, ki so prikazale delo komunalcev. V starem delu mesta Tržič bodo morali se to leto zamenjati vse stare cevi. Delo komunalcev je naporno, saj morajo iz dneva v dan opravljati naporno in težko delo.

Delavci komunale imajo tudi geofon, s katerim ugotavljajo, kje pušča voda. Tovarš vodič nam je povedal, da so z geofonom odkrili majhnega kanarčka (bitje srca), ki je bil sedem metrov pod površino zemlje.

Ko komunalci pripeljejo smeti do smetisca, jih morajo takoj zakriti z zemljo, da se ne zaredi mrčes.

Tudi mi bomo morali bolj paziti na okolje in s tem delavcem komunalnega podjetja olajšati delo.

Tjasa Razinger,
Darko Zorko,
Bostjan Meglič, 6.r.

Ko smo stopili v razstavni prostor, smo bili naravnost očarani nad urejenostjo razstavnega prostora. Lahko rečemo, da smo spoznali, kako pomembno delo opravljajo komunalci.

Naši vodovodarji opravljajo svoje delo zelo vestno in učinkovito. Pri tem jim pomaga naprava geofon, z njeno pomočjo hitro ugotvijo, kje je okvara.

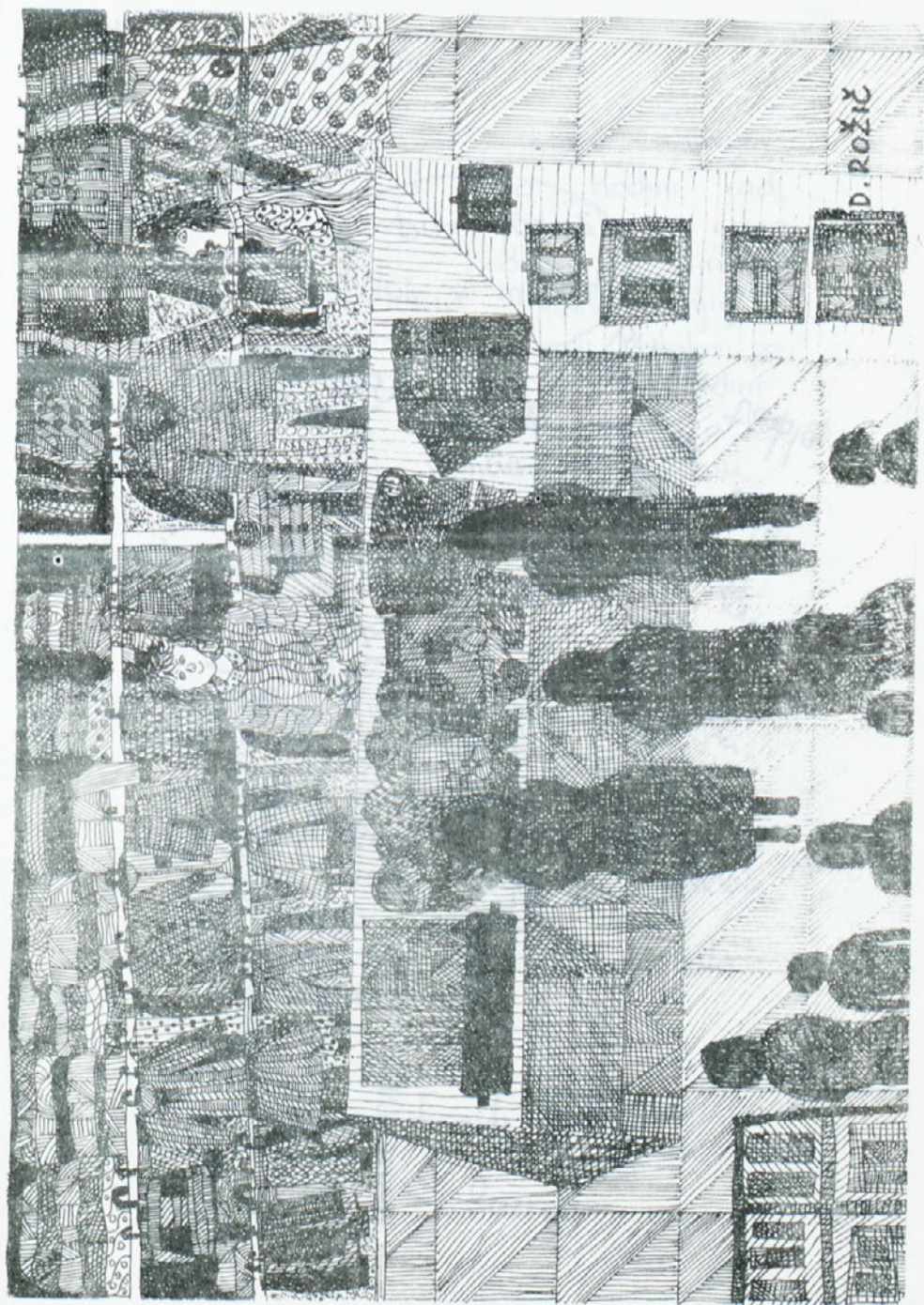
Delavci Komunalnega podjetja skrbijo za urejenost tržnice. Brez rednega čiščenja bi ta prostor postal leglo bacilov.

Naši delavci Komunalnega podjetja morajo opravljati tudi nevhvaležna dela, na primer odvažati smeti, skrb za kanalizacijo in podobno. Pozimi poskrbe za vodne razmere, ponoči posipajo ceste.

V načrtu imajo filtrirno napravo, saj je naša Tržiška Bistrica vedno bolj umazana in ogrožena v ekološkem smislu.

Jaka Ropret,
Gregor Smolej,
Dušan Pogačar
8. razred

D. ROŽIČ

Pri pouku imam najrajši matematiko. V šolo hodim rad, ker se veliko naučim. Imam dobro tovarišico. Rad hodim v knjižnico zato, ker imajo veliko knjig. Včasih je v šoli tudi slabo, posebno takrat, kadar ne vidim na tablo. Vesel bi bil, da bi lahko hodil k modelarskemu krožku.

Rad imam odmore. Kadar imamo veliko naloge, takrat mi v šoli ni všeč.

Primož Bertoncely, 1. razred

V šoli se učimo in pišemo pisane črke. V šoli sem se že naučila veliko brati in računati. Za bralno značko sem prebrala 4 knjige. V šoli zelo rada berem.

Frelih Katja,

1. Razred

V šoli sem se naučil računati in pisati. Poznam že veliko in malo tiskano abecedo. Računati znam do dvajset. Pri glasbenem pouku se učimo pesmice. Pri telovadbi se igramo razne igre. V šoli se pogovarjamo. Učimo se lepega vedenja. Pri likovnem pouku rišemo. V šoli se pogovarjam s sošolci. Obiskujem tudi knjižnico.

Rok Kikel, 1. razred

Šola

V šolo rada hodim. Najrajši imam telovadbo. Tudi glasbo imam rada, ker veliko pojemo. Pri slovenski uri najrajši berem. Ni lepo, kadar se otroci tepemo. Med odmorom je kakor v panju, ko otroci divjajo. To res ni lepo. Zelo sem nesrečna, kadar je za malico mesni namoz. V prostem času hodim rada na lutkovni krožek. Brez šole bi mi bilo dolgčas.

Ajda Prelog,
1. razred

O delu in učenju

Za šolarje je najvažnejše delo učenje. Z vsakim višjim razredom pa je učenja več in je tudi težje, posebno, če se ne učiš sproti. Tako mi učenje v 7. razredu vzame veliko več časa kot prej, ko se mi skoraj ni bilo treba učiti. Glede na moj uspeh v šolskem polletju pa sama s seboj nisem posebeno zadovoljna, ker vem, da z malo več učenja zmorem več. Sicer pa imamo dva nova težka predmeta, ki mi za enkrat še ne delata prevelikih težav.

Zraven šolskega dela pa imam malo drugačno delo še doma. Imam sestrico in bratca in z njima je veliko več dela, kot sem si mislila, ko sta bila še v plenica. Zjutraj ju je treba peljati v vrtec in po šoli iz vrtca. Zraven "ta malih" pa se najde še veliko drugega dela. Potem so tu še interesne dejavnosti. Folkloro imam dvakrat tedensko in računalniški enkrat tedensko.

Tako je moj delovni teden povsem zapolnjen.

Andreja Beguš, 7. raz.

Delo! To je beseda, ki nas spremlja na vsakem koraku skozi vse življenje, od ranega otroštva pa vse do starosti.

Slavi Smolej, 8. raz.

Prostega časa imam malo

Učenje je za marsikoga stvar prisile, zame pa je učenje nekaj, česar se veselim. Ob učenju se naučim marsikaj novega, zato je vsak šolski dopoldan in popoldan zame kot sonce, ki razsvetli košček temnega neznanja več.

Učim se veliko. Vsakemu predmetu se posvetim enako dolgo in enako zagnano.

Prostega časa imam zato malo, vendar ga izkoristim do zadnjega trenutka... za učenje stvari, ki me posebej veselijo. Poglobljam se predvsem v astronomijo in arheologijo, učim se tudi latinščine in francoščine. Takšno temeljito učenje se mi bogato obrestuje.

Peter Gabor, 8. raz

Učenje mi vzame največ prostega časa. Sama se učim najraje v sobi, v oblačnem vremenu, kajti, če je sonce, me kot magnet vleče v naravo, če pa je dež, pa bi se najraje pogreznila v globok sen. Najprej berem na glas, vendar se večkrat zalotim, da sploh ne vem, kaj berem. Takrat stisnem pesti, preberem še enkrat in iz vsega tega naredim obnovo. Nato vzamem v roke drugi predmet. Še boljše je, če je zraven škatla s piškoti ali jabolko. Vendar mi tega mamica ne dovoli, ker potem nočem večerjati. Učenje je zame užitek, saj vedno upam, da bo nagrajeno z dobro oceno.

Barbara Ahčin, 7.r.

Najlažje se učim takrat, kadar sem sama doma. Takrat me nihče ne moti in se tudi najhitreje naučim. Najbolj pa si zapomnim, če se učim naglas. Naglas se učim zato, da slišim sama sebe. Takrat mi največ ostane v spominu.

Polona Žugič, 7. raz.

Najlažje se učim takrat, kadar sem sama v sobi, da me nihče ne moti. Takrat se lahko naučim. Zapomnim si tako, da se slišim ali pa da si pomembne stavke, besede zabeležim.

Anka Brkljač, 7. raz.

V prostem času najraje berem knjigo. Če je zanimiva, se zamotim in jo berem celo do večera. Prostega časa nimam na pretek, ker se moram veliko učiti.

Nataša Sova, 5. raz.

V prostem času se igram z mojim hrčkom, ki mu je ime Bobi. On je zelo **poreden** in rad nagaja. Večkrat mi pobegne v svojo hiško, ki jo ima v kletki. Zelo rad ima sir in lešnike. Spravi si jih v vreče in zaspi.

Ceprav je poreden, ga imam vseeno zelo rada.

Neža Grohar, 5. raz.

Najlažje se učim zjutraj, kajti takrat so možgani spočiti in se najlažje zapomnim. Vedno se učim zelo glasno. Med učenjem vedno delam izpiske in se jih dobro naučim.

Franja Gabrovšek, 7. r.

Jaz imam svojega prostega časa zelo malo ali skoraj nič. Saj imam venomer kakšne obveznosti na šoli in izven nje. Svoj prosti čas izkoristim tako, da grem malo na sveži zrak, za učenje in pa za branje knjig.

Romana Tomažin, 6. r.

Prostega časa imam zelo malo. Kadar ga imam, grem po prijateljico in se igrava. Včasih berem knjige, gledam televizijo ali poslušam radio. Zadnji čas sem prosti čas porabila zato, da sem mami pripravi darilo za 8. marec.

Alenka Rozman, 6.r.

Kar danes lahko storiš...

Zakaj se ne bi tega naučil danes, če jutri ne boš imel časa?

Zakaj ne bi pospravil stanovanja danes, ko pa se ti jutri ne bo ljubilo.

Zakaj bi morala likati ravno danes, ko pa bom imela jutri veliko več časa.

Katja Zupan, 8. raz.

Ta ljudski pregovor pravi o tem, da z delom ne odlašaj, večkrat se zgodi, da dela, ki ga nismo opravili danes, ne opravimo jutri in potem vse skupaj pozabimo.

Lavra Špik, 6. raz.

Delo je najvažnejša skrb vsakega posameznika, kar potrjujejo stari ljudski pregovori, ki so nastali po človekovih lastnih izkušnjah. Brez dela ni jela, delo človeka plemeniti. Vsi šolarji poleg učenja opravljamo še druga dela, predvsem tista, ki nas zanimajo. Moji interesi so: oblikovanje, pisanje najrazličnejših prispevkov, telovadba, ples, rada gledam komedije, rešujem križanke, berem in še več bi lahko naštevala.

Urošja Marinič, 7.r.

O POVEDIH...

Neko solsko uro je v razred stopila starejša gospa. Oblečena je bila v staro obleko, ki je imela vprašajaste in klicajaste vzorce.

Imela je velike žepe in v njih so bili stavki in besede. Klicali so drug čez drugega, se samo sprasevali, drugi pa odgovarjali. Tej gospe je bilo ime Poved. Mi smo se učili, povedi pa so skakale čez zvezke in mize. Spotikale so se mi ob rob zvezka in padale v vrstice crtanih crt. Ko je tovarisica pogledala v zvezek, je videla preveč napak. Na koncu smo se tako razjezili, da smo ubogo Poved napodili iz razreda.

In kaj se je zgodilo z besedami in stavki, ki so se sprehajali? Otroci jih pišejo po vsej zemeljski krogli.

Benjamin Prelog, 5. razr.

Poved se je zjutraj zbudila zelo zaspana. Oblekla je hlace za v hribe, toplo srajco in živo rdeče nogavice. Umila se je in godla, da voda škoduje zdravju. Zato si je namazala usta z rdečo sminko, pobarvala si je oči s črno in nataknila očala, da bo bolj izgledala.

Kmalu je prislo veliko njenih prijateljc. Povabila jih je v svojo sobo, polno cudnih, smešnih igrač.

Kmalu so se odpravile na pot, ki je postajala vse bolj strma in naporna. Poved je celo pot stokala, da jo boli samostalnik, da jo zvija v glagolu in da se povedek ne počuti dobro.

Prijateljce, ki so se že jezile nanjo, da preveč govori, so predlagale, da sedejo in se spocijejo. Poved je pojedla vso svojo malico in ni mogla več naprej. Zato so odsle domov. Na ulici so se poslovile.

Doma se je poved oblekla v spalno srajco, umila se ni, poljubila je svojega medvedka, šla v posteljo ter trdno zaspala.

Petra Sedminek, 5. razr.

KAJ
NAJRAJE
V DELAM
V SOLI?

2. charged

de ucin a maron

(Faint handwritten notes, possibly bleed-through from the reverse side)

Italy was not
an adobe
stone

Floradim

Cratichneumon ruficornis

Thürmer malage

de uccm montana

gladam ignice in ples

Linda Damiir, Lim
Nise

Simona
Jasna M.

Prisem kontrolne naje

berem berilo

1. Príjem rože

nebijem matematica

igram med denna organisation

Veliko tudi hodim v hrib. Lani leto smo šli na Triglav, kjer smo si lahko ogledali lepote slovenske pokrajine. Prizadela me je le to, da je bil kljub stoln na Triglavu poln umobolnih odpadkov in nevarnih stvari, ki me so dajo tja gor. Vsak bi moral vedeti, da je Triglav naš biser.

Gregor Sušnik,
8. razred

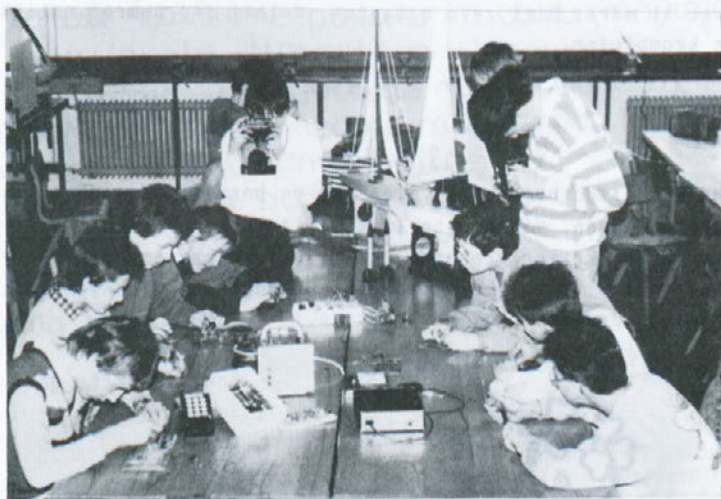
Imam veliko različnih interesov. Učim se in plešem, igravam na različnih instrumentih, poslušam glasbo, nčim pa se potopim v pisani svet knjig. Popeljejo me v svet skrivnosti, razpisajemo in me naučijo raznih dobrih stvari, ki mi bodo pomagale v mojem nadaljnjem življenju.

Katarina Mlakar,
8. razred

Naši fotografi, radioamaterji in modelarji

Rada se ukvarjam z interesnimi dejavnostmi, ki so v šoli. Hodim na likovni in čevljarški krožek. Čevljarški krožek se je končal, likovni pa se nadaljuje. V njem nas poučuje tovariš Kamilo Legat.

Najprej smo pri tem krožku začeli oblikovati glino. Lotili smo se izdelovanja vaze, ki se nakaterim ni prav posrečila, ker so nastale razpoke, zaradi presuhe ali premokre cunje. Glino je namreč potrebno med tednom močiti, da ostane primerno mehka, za obdelavo. Poleg vaze imam jaz še roko, za model sem imela lastno roko. Imam tudi pepelnik.

Roko je bilo prav težko in zamudno oblikovati, ker si skušal ujeti prave oblike in poteze črtic in hribčkov na dlani ter dolžino prstov.

Pepelnik pa je bilo lažje oblikovati. Delo je potekalo približno enako kot pri vazi, le da je bila ploskev hruškaste oblike, medtem, ko je bila ploskev vaze okrogla. Za 8. marec smo pri likovnem krožku izdelali čestitke za tovarišice in dela ni bilo malo, pa še zapleteno je bilo, ker si moral biti zelo natančen, delali smo namreč odtiske s krompirjem.

Laura Bole, 8. raz.

Največ mi gotovo pomeni ples, ki mi posvetim dve do tri ure na teden. V njem utopim svojo žalost, probleme in ter druge krizne trenutke, ki so največkrat povezani s težavami v šoli. Ples mi pomeni predvsem z gibanjem in mimiko izražena človekova čustva.

Sonja Markič, 8.r.

Pri nas v družini me je glasba spremljala že od rojstva. Moji prvi zvoki so bili zvoki klavirja in flaute. Ta čudežni svet glasbe sem začela odkrivati zelo zgodaj. Že v petimi leti sem se začela učiti igrati na kljunasto flauto. V začetku sem imela težave z dihanjem in prijemi, pozneje pa so težave izginile. Na kljunasto flauto sem igrala štiri leta, nato pa sem jo zamenjala s prečno flauto. To je bil zamej težak preobrat, kajti prečna flauta je težja in merodnejša od kljunaste. Pri prečni flauti so me na začetku zelo bolele roke, z njo pa so bolečine izginile. Andrej Puhar, moj oče, me je naučil

dihanja in prijemov. Kmalu sem začela igrati različne pesnice in etide, najraje pa sem igrala Mozartovo Usporovko.

Za mano je že veliko nastopov. Pred nastopi sem bila vedno nervozna, toda vseeno sem rada nastopila.

Prečno flauto sedaj igram že štiri leta. Nastopam in igram pa tudi v nikelnem orkestru Trzič. Tam, ne poglobljem v glasbeno kulturo.

Botona Puhar,
T. ro. 2004

UČIM SE KLAVIR

Obiskujem Glasbeno solo v Trzinu. Učim se klavir. Pravkar končujem tretji razred. Gre mi kar dobro. Lani sem naredil prestopni izpit. Moja učiteljica je Erzen Olga. Dobro igra klavir, vendar se mi zdi, da predolgo igra eno skladbo. Večkrat me pohvali.

Hodim tudi k nauku o glasbi, sele v drugi razred. Ta mi je čisto odveč, ker to že vse znam. Doma imamo tudi klavir, da lahko vadim. Igram eno uro na dan. Včasih pa malo pogoljufam, tako da recem: "Saj sem igral eno uro." A minilo je sele pol ure. Kadar pa igram kakšno lepo skladbo, pa ne morem in ne morem nehati.

V soli ne obiskujem drugih krozkov, saj imam dela z glasbo kar dovolj in mi vzame precej prostega časa. Tudi v prihodnje se bom posvečal igranju klavirja, ker me to veseli.

Rad bi bil uspešen pianist.

Jure Rozman, 4. razr.

V glasbeni soli se učim igrati klavir. Zelo rada ga igram, a kaj, ko nimam svojega klavirja. Mamica pravi, da imamo premalo prostora. Tako vadim kar pri tovarisici ali prijateljih.

Nekega dne me je mamica poklicala pred televizor. Pianist je igral Labodje jezero. Mamica je rekla:

"Poslusaj, kako cudovito igra!"

"Seveda," sem odgovorila. "Saj lahko, ko pa ima doma klavir."

Marjeta Zaman, 4. razr.

Najbolj se navdušujem nad oblikovanjem in pisanjem. Ob petkih zjutraj obiskujem literarno-novinarski krožek. Delo na tem področju me zelo zanima. Predvsem zato, ker je tako raznoliko. Pišem krajše prispevke na različne teme, spise, pesmice, šale, intervjuje, zbiramo ledinska imena, pišemo za šolsko glasilo Stezice in podobno. Najraje pišem humoristične spise, včasih tudi pesmice. Vse je odvisno od mojega razpoloženja.

Ob četrtkih oblikujem glino, pri likovnem krožku se namreč ukvarjamo s kiparstvom. Tudi to delome zelo zanima. Doma večkrat poprimem še za svinčnik in barvice in se lotim risanja. V risalnem bloku imam že kar veliko risb. Najraje rišem z barvicami, in sicer rože. Včasih rišem tudi z ogljem in svinčnikom. Pri likovnem krožku pa, kot sem že omenila, oblikujemo glino. Do sedaj sem naredila vazo, želvico in masko. Delo zahteva predvsem natančnost, spretnost, smisel za oblikovanje, imeti moraš tudi veliko idej.

Za zabavo se včasih lotim horoskopa, saj sem med staro šaro našla pratiko o vedeževanju. Vendar mi za podobne interese ostane premalo časa, ker ga večinoma porabim za učenje, ki je zaenkrat moja edina skrb.

Zavedam se, da v delu lahko realiziram in uresničim vse svoje želje, kajti delo je velika vrenota, ki je ne smemo zanemariti: Delu čast in oblast.

Moja Marin, 7. raz.

Pri matematičnem krožku se učimo zakonitosti, ki veljajo v svetu števil in množic. Ravno to me privlači in navdušuje, tako da skušam po raznih enciklopedijah razvozlati zanke, ki mi zavirajo pot do rezultata.

Matej Razinger, 8.d.

NAŠI INTERESI SO ZELO RAZLIČNI

Rada prebiram tudi stare knjige. Najbolj mi je pri srcu knjiga o zdravilstvu. Radovedno prebiram, kako so v starih časih skrbeli za higieno in kaj so materam svetovali pri vzgoji otrok.

Barbara Ahčin, 7. r.

V šoli sem se odločila za pevske vaje, ker me petje zelo veseli, saj rada pojem. Pevske vaje imamo enkrat tedensko, in to ob četrtnih ob pol štirih. Nekaj deklet nas pride prej, da pripravimo stole. Na pevske vaje hodimo učenci iz 5., 6. in 7. razredov.

Anka Brkljač, 7. raz.

Moji interesi so zelo različni. Rada tečem, kuham, šivam, pletem, rada se ukvarjam z živalmi. In rada jaham. Najbolj sem uspešna v teku na daljše proge. Teči sem začela že v prvem razredu.

Marija Dobre, 7. raz.

Hodila sem tudi k plelsnim vajam. Učili smo se moderne ter klasične ples. Velikokrat smo se nasmejali, saj je bil učitelj plesov zelo duhovit.

Tudi rišem rada. Mnogokrat mi v šoli pri likovnem pouku zmanjka časa, tako da moram risbo dokončati doma.

Ko pa risbo dokončam, se lotim risbe, za katero si sama izberem temo. Najraje rišem rože, največkrat s svinčnikom, redko s temperami. S svojimi risbami nisem nikoli posebno zadovoljna.

Maja Ančimer,

Z minerali se ukvarjam že dolgo let, že od malega me je privlačil lesk mineralov, zato sem se odločil, da jih bom začel zbirati. Zato me je navdušila tudi tovarišica Heda Ogrisova. Sem pa tja mi je dala kakšen mineral, kadar pa je bila v šoli razstava mineralov, sem si tudi sam kupil mineral. Minerali so se začeli kopičiti, tako da jih nisem mogel imeti več v škatli za čevlje. Zato sem si izbral na omarici polico, ki mi jo je predlagal oče. Pozneje sem uredil še razsvetljavo.

Matjaž Stritih, 7.r.

Gledal sem kitariste na televiziji, občudoval njihovo spretnost v gibih; prsti so jim drseli po vratu kitare kot nož po maslu, iz zvočnika pa so prihajali čudoviti toni. Očka se je nekega dne odločil, da bo kupil kitaro kot spomin na mlada leta, ko je tudi on malo "brenkal" nanjo. Vedno govori, da mu je žal, da se ni poglobil v to glasbilo; pač ni mogel, krivo je bilo okolje. Jaz sem se odločil za glasbeno šolo. Opazoval sem svojega tovariša, ki ni bil prav nič manj spreten od onih na televiziji. Začel sem se učiti igrati kitaro.

Gregor Ahačič, 8.r.

Pa tudi delo mladinske organizacije ni tako lahko, kot sem si ga predstavljala. Veliko ur presedimo ob pripravah na srečolove ali druga praznovanja, to so ure, ki jih drugi ne vidijo, zato sem malo razočarana, če drugi učenci ne znajo ceniti našega truda.

Jelena Jančič, 8. r.

Moja pot je povezana s športom. Moje korenine so v smučanju. Za to pot sem se odločila sama in ni mi žal. Smučanje je krut šport. Zdržijo le tisti, ki imajo voljo, trdo voljo in ki jemljejo treninge resno. Doživiš krize in padce, toda tudi lepe stvari in doživetja, ki jih ne pozabiš. Smučam že osmo zimo in če pogledam vsa ta leta, ki sem jih vložila v delo, pomislim, da je bilo ogromno odpovedovanj, pozno v noč prebeđenih ur ob knjigah, voženj, ki jih ni bilo ne konca in ne kraja.

Seveda, če treniraš, moraš pokazati na tekmi vse svoje znanje. Že najmanjša napaka te pripelje na slabše mesto. Poleg telesne pripravljenosti moraš biti psihološko stabilen, da zdržiš napore. Pred tekmo, pred startom si vsak po svoje pomaga in pripravlja opremo, koncentracija je zelo pomembna, kajti, če nisi zbran pred startom, ne boš pokazal svojega znanja.

Na štartu ocenim smuči, pogledam opremo, če je vse v redu, se ogrevam in mislim samo na progo. Vzdušje je največkrat veselo, sproščeno in ko čakam na startu, ne mislim na nič več, razen seveda na progo. Vsak si želi kar najbolje odpeljati, toda na žalost, ti ne uspe vedno, ko bi želel.

Urška Ude, 8. raz.

Doma imamo majhno kmetijo, zato mi preostane le malo prostega časa. Splomladi je na kmetiji veliko dela. Potrebno je potrebiti travnike in opraviti delo na vrtu. Doma imamo delo razdeljeno. Zadolžena sem za red v hiši. To delo rada opravljam, saj je to tudi moja dolžnost. Poleg tega pa v prostem času tudi rada pletem. Saj mraš na neki način porabiti svoj prosti čas.

Franja Gabrovšek, 7.r.

Moji konjički so zbiranje znamk, vrečk, branje, dopisovanje, rada pa obiskujem tudi glasbeno šolo in likovni krožek.

V glasbeni šoli igram klavir. Učim se ga že pet let. Mislim, da sem veselje do glasbe prevzela od staršev. Nasploh mi je glasba zelo všeč in s tem tudi stvari, ki so z njo povezane; ples. Zbiram tudi fotografije različnih pevcev in besedila pesmi.

Pri likovnem krožku pa ne rišemo, kot se na prvi pogled zdi, ampak oblikujemo izdelke iz gline. To mi je zelo všeč. saj svoje misli lahko izraziš v izdelku, ki ga oblikuješ. Pri tem krožku moraš imeti vsaj malo domišljije. Prvi izdelek smo oblikovali iz glinastih obročev, ki smo ga nalagali enega na drugega. Včasih je to delo kar precej zamudno, ker pa se ob tem lahko pogovarjamo, mi delo hitro mine. Všeč mi je, da sem pri tem krožku, čeprav mi vzame kar dosti časa.

Toliko o mojih nagnenjih in intereseih. Mogoče bom katerega odkrila v naslednjih letih ali pa se bom ukvarjala le s temi.

Katarina Remškar, 8.r.

Kaj delajo gasilci

Pred letom dni je začela goriti trgovina žlit izprucl našega bloka. Začelo je pokati in sem se prebudila. Vstala sem in pogledala skozi okno. Videla sem veliko dima in ognja. Zatulila je sirena in prišli so gasilci in začeli gasiti. Pripeljali so se z velikimi rdečimi tovornjaki. Iz posebnega prostora so izvlekli cevi in v najkrajšem času začeli gasiti z vodo. Če pa ne morejo priti zraven ognja, uporabljajo lestve. V trgovini je veliko pogorelo. Pogasili so požar. Trgovina je bila nekaj časa zaprta. Stropa je bila na zažgama. Tudi v trgovini so bile ne stvari zažgane. Čez nekaj dni so streho popravili in uredili. Tako je bila trgovina znova odprta. Gasilci so potrebni, saj velikokrat go-rijo stavbe in gozdovi. Tudi v šoli imamo gasilski krožek, da se že mladi učenci učijo gasiti.

Saša Bohinec, 4.b

Bili smo v gasilskem domu

v mesecu oktobru pogosto šole obiskujejo gasilske domove. Prejšnji teden

smo šli v gasilski dom. Vstopili smo v dvorano. Tam je bilo polno gasilskih pripomočkov: gasilska oprema, gasilske čelade, megorljive obleke, aparati za gašenje, ceni, lestve, kisikove bombe in plinske maske. Gasilci so nam pokazali, kako vse te predmete uporabljajo. Izvedeli smo, da sta bila v Balbrizah že dva večja požara.

Gasilci morajo biti vedno pripravljani pogasiti požar, zato morajo redno vaditi. Veliko požarov povzročijo otroci, če se igrajo z vžigalicami. Či dolgo, ko sta dva dečka zažgala krovček.

Urška Ribič, 4.b

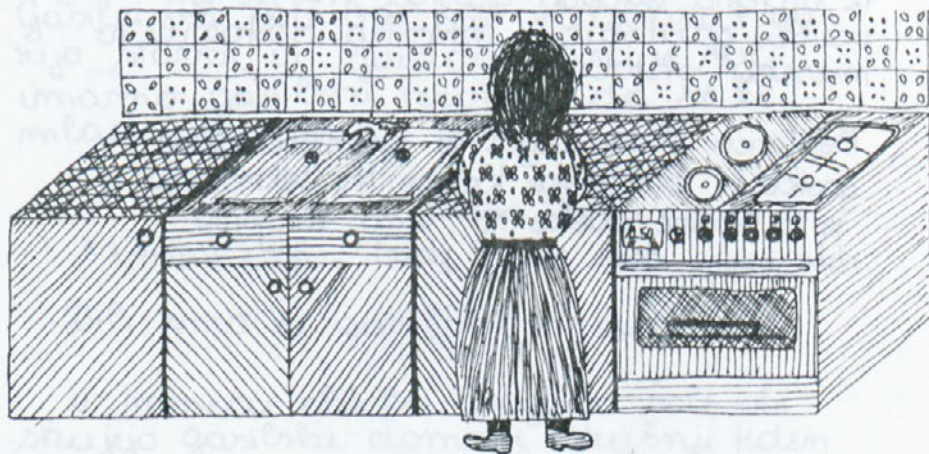
Prispevki Matjaža, Saše in Urške so iz Biltena mladih gasilcev, ki so ga učenci gasilskega krožka sestavili v mesecu oktobru.

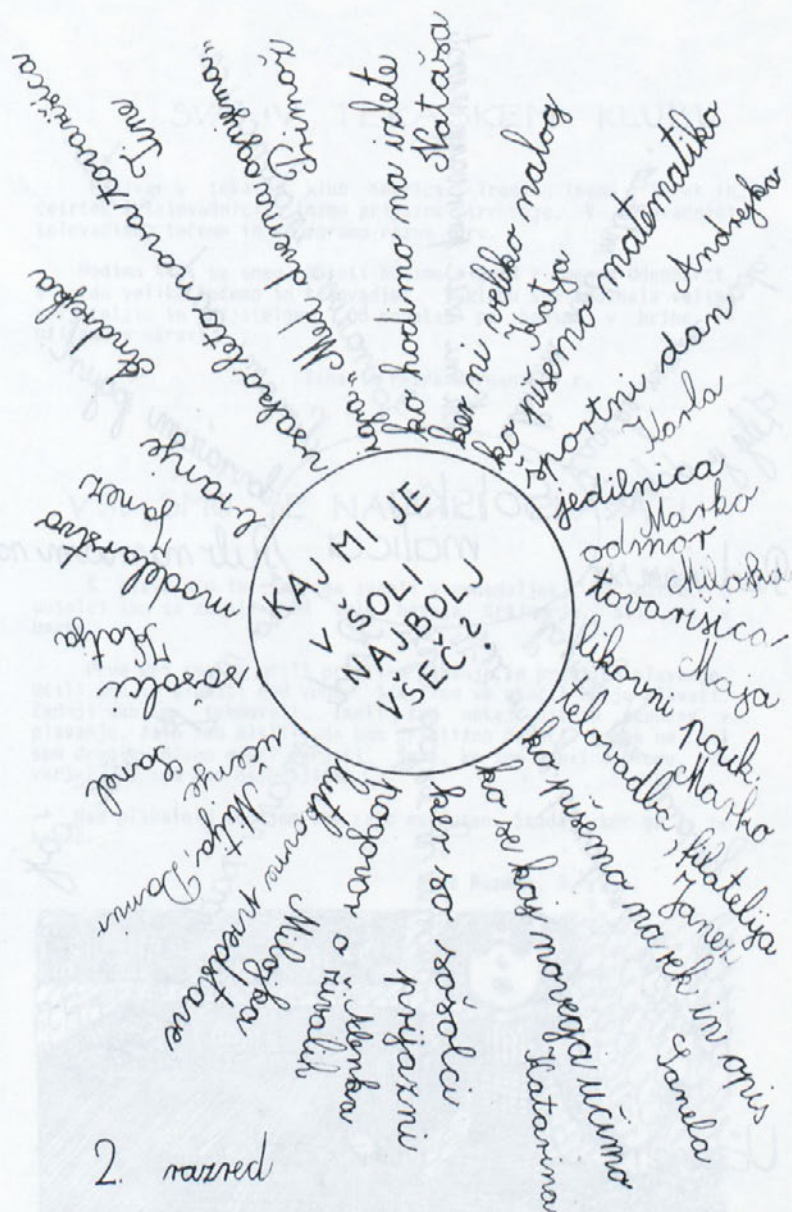
Meritorica Marija Legat je spremljala mlade gasilce v Slovenske Konjice. Na tekmovanju je za likovne izdelke na temo Varujemo naše okolje dobil srebrni plaketi - Peter Medič, 8.k.

Pri gospodinjstvu

Vsak petek teko pričakujemo peto ura, ko je na vrsti gospodinjstvo. Danes smo pripravili pohorsko omléto. Najprej smo si razvrstili delo in v moji veselje sem bila določena pri kuhi. Dekleta smo ločile beljake od rumenjakov in steple smeg, vsemu temu pa dodale sladkor in rumenjake. Vse to smo dale v pečico. Medtem smo pripravile kuhano sadije in steple sladko smetano. Ko je bilo testo pečeno, smo dodale maslo in smetano. Jed smo položile na lepo pogrnjeno mizo, ki so jo pripravili fantje in se z užithom lotili sladke omléte.

Barbara Ahčim,
7. razred

2. razred

Učenci 2. razreda

ŠVA V TEKAŠKEM KLUBU

Hodiva v tekaski klub Kokrica. Trening imamo v torek in četrtek v telovadnici. Imamo prijazne trenerje. V telovadnici telovadimo, tečemo in se igramo razne igre.

Hodimo tudi na sneg. Poleti hodimo v gozd z imenom Udenboršt. V gozdu veliko tečemo in telovadimo. V klubu sem spoznala veliko prijateljic in prijateljev. Ob sobotah pa hodimo v hribe in uživamo v naravi.

Tina in Petra Bergant, 4.r.

VSI SMO SE NAUČILI PLAVATI

S plavalnim tečajem smo začeli v ponedeljek, 6. marca. S sosolci smo se zbrali pred solo heroja Grajzarja. Šli smo v bazen.

Prve dni smo se učili pravilno dihanje in pravilno plavanje. Učili smo se gledati pod vodo. Tako sem se naučil bolje plavati. Zadnji dan smo tekmovali. Imeli smo nekaj hitrih učencev v plavanju, zato sem mislil, da bom približno deseti. Ampak ne, bil sem drugi. Nisem mogel verjeti. Sele, ko sem dobil diplomo, sem verjel, da sem med najboljšimi.

Nad plavalnim tečajem sem zelo navdušen. Škoda, ker ga je že konec.

Ales Rozman, 3. razr.

Mi smo plavali

Vsak je moral imeti plavalno kapo, kopalke in brisačo.

Prve dni smo se učili pravilne ga dihanja in prsno plavanje.

Tekmovali smo, kdo preplava dlje pod vodo.

Četrty dan smo plavali že tako, da smo gledali pod vodo.

Skakali smo startni skoki.

Vsi znamo plavati.

Učenci in učence 3. raz.

UČIM SE NEMŠKEGA JEZIKA

Od jeseni leta 1981 do leta 1985 sem bil s starši v Berlinu, glavnem mestu Nemške demokratične republike. Tam sem tri leta obiskoval vrtec in se medtem že kar dobro naučil nemškega jezika. S svojimi vrstniki sem se pogovarjal brez težav.

Ker želim ohraniti znanje nemškega jezika, sem se po vrnitvi vključil v tečaj nemščine na soli. Sedaj se učim nemski jezik enkrat tedensko po dve uri.

Matjaz Jazbec, 4. razr.

PRI ANGLEŠKEM KROŽKU

Hodim k angleškemu krožku. Uči nas tovarisica. Pouk se začneja popoldan ob pol starih.

Ko pridem iz šole, grem po Matjaža, da greva skupaj v Tržic na Delavsko univerzo. Tam počakava, da pridejo se drugi. Nazadnje pride se tovarisica. Najprej ponovimo, kar smo se že naučili. Potem se učimo kaj novega. Potem se igramo angleške igrice. Na primer: nekdo od učencev, ki ga pokliče tovarisica, stopi pred tablo in si zakrije oči, da nič ne vidi. Potem pa tovarisica pokaže enega izmed nas. Ta pa spremeni glas in po angleško reče: "Kdo sem jaz?" Tisti, ki je pred tablo, pa mora pokazati tistega, ki je to rekel. Če ni pravi, pa spet stopi pred tablo in vse se ponovi.

Rad hodim na angleški krožek, ker je zanimivo, obenem pa zabavno in poučno.

Tomaz Bizjak, 4. razr.

MOJI TRENINGI

Treniram v smučarskem klubu Trzič. Treninge imamo na snegu in v telovadnici. Velikokrat tečemo na daljše proge, da si dobimo kondicijo. V telovadnici delamo vaje za moč, vzdržljivost in spretnost. Poleti smo hodili plavat in skakat v bazen ter plezat po skalah.

Enkrat tedensko smo se vozili v Kranj na judo. Treninge imamo vsak dan.

Včasih sem zelo utrujena, ko pridem domov. Ker letos ni nič snega, hodimo smučat v Avstrijo in Sarajevo. Ta šport me zelo veseli, zato upam, da bom lahko še dolgo časa pri klubu.

Člani smo med seboj veliki prijatelji, se ne kregamo in držimo skupaj. Treniram že štiri leta in dobro napredujem.

Noelle Nadisar, 4. razr.

KADAR PLETEMO...

Hodim na krožek pletenja. Uči nas tovarišica Maca Stumpf. Prvo uro pletenja sem se naučila desne ter leve zanke. Potem pa sem se odločila, da si spletem šal za zimo, ker sem mislila, da bo veliko snega in da bo mrzlo.

Učenke iz nižjih razredov pletejo bolj preproste stvari, učenke iz višjih razredov pa puloverje, jopice in brezrokavnike.

Na krožku pletenja se imamo prijetno, zato bom hodila še drugo leto, seveda, če bo.

Maja Koselj, 4. razr.

Pletemo, pletemo

Plesti nas uči tovarišica Maca Štumpf.
Dobro nas uči plesti nogavice in rokavice.
Tovarišica Maca dobro plesti zna,
naučila tudi učence iz 4. je a.

Petra, Andreja, Tina in Maja, 4. raz.

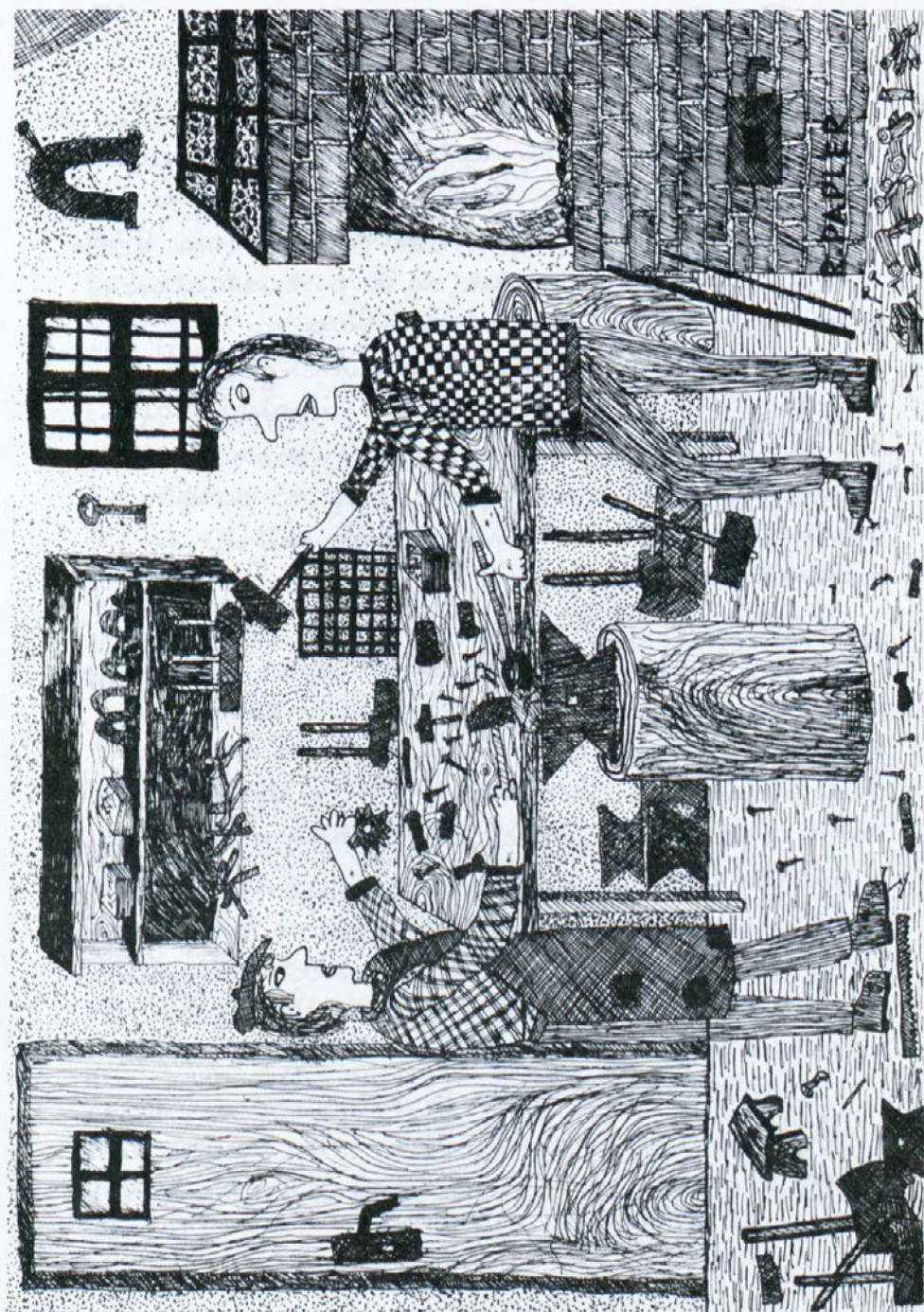
Krožek za pletenje imamo vsak
ponedeljek od pol štirih do petih.
Tovarišico prosimo, če lahko
delamo do pol šestih.

Maja in Andreja, 4. razred

Mami mi volno je kupila,
da sama bi pulover naredila.
V šolo hodim na tečaj,
zarke leve, desne, že obvladam zdaj.

Petra Vogeltnik, 3. razred

Pri prijateljici Romani sem si ogledala znamke. Zložene so bile v albumu. Tudi jaz sem si zaželela album, v katerem bi imela zložene znamke. Premišljevala sem, kako bi prišla do njega. V šoli mi je pošlec Janko rekel, da bo poskusil album narediti sam. Minilo je nekaj časa, ko sem se tudi jaz odločila napraviti album za znamke. Kupila sem si majhno beležko, iz katere naj bi bil album. Čfarazala sem barvasti papir v ozke in tanke trakce. S seloteipom sem jih prilepila v beležko. S pinceto sem vzela znamke in jih zataknila za trakce.

V petek sem prišla v šolo že ob sedmi uri. Ob pol 8^h naj bi imeli urso slovenščine, normalno po urniku. V razredu so bili filatelisti. Filatelistični krožek vodi tovarušica Vida Dežman, ki nas uči tudi slovenščino. Vstopila sem in si ogledala nekaj znamk. Uprašala sem tovarušico, če lahko s pošolko diskutirava filatelistični krožek. Tovarušica je rekla, da lahko, a le, če bova redno hodili manj. Obljubili sva, da bova. Albuma sem pokazala tovarušici, ki je rekla, da je za začetnika dober in lep.

Če mi je obljubil, da bo kupil pravi in velik album za znamke. Upam, da bo obljubo držal.

Sandra Radošević, 6.k.

čla predavanju o gôri gorá

K2, gôra gorá (kot jo imenujeto meha-
teri alpinisti), gora, ki s svojo podobo
daje vtis mečesa izvenzemeljskega, mečesa
božanskega. K2 je simbol veličine, sim-
bol lepote, simbol smrti, nepremagljivo-
sti. V njej je narava shrila svojo moč,
svoje skrite sposobnosti. Ko se zazreš v
ta spomemnik (pa čeprav samo na dia-
pozitivu), te objame čudna misel na me-
haj brezmejnega, kar se ne da zapisa-
ti na papir. Strme pečine, znoj, močna
roka, led in sneg, vse to se vrti okoli
tebe, postaneš igrača v rokah narave.
člavaru ti življenje da, zato ima pra-
vico, da ti ga tudi vzame.

lep, nepopisljiv mora biti občutek, ko
stopiš na vrh te gore, ponosen si lah-
ko na tej strehi sveta

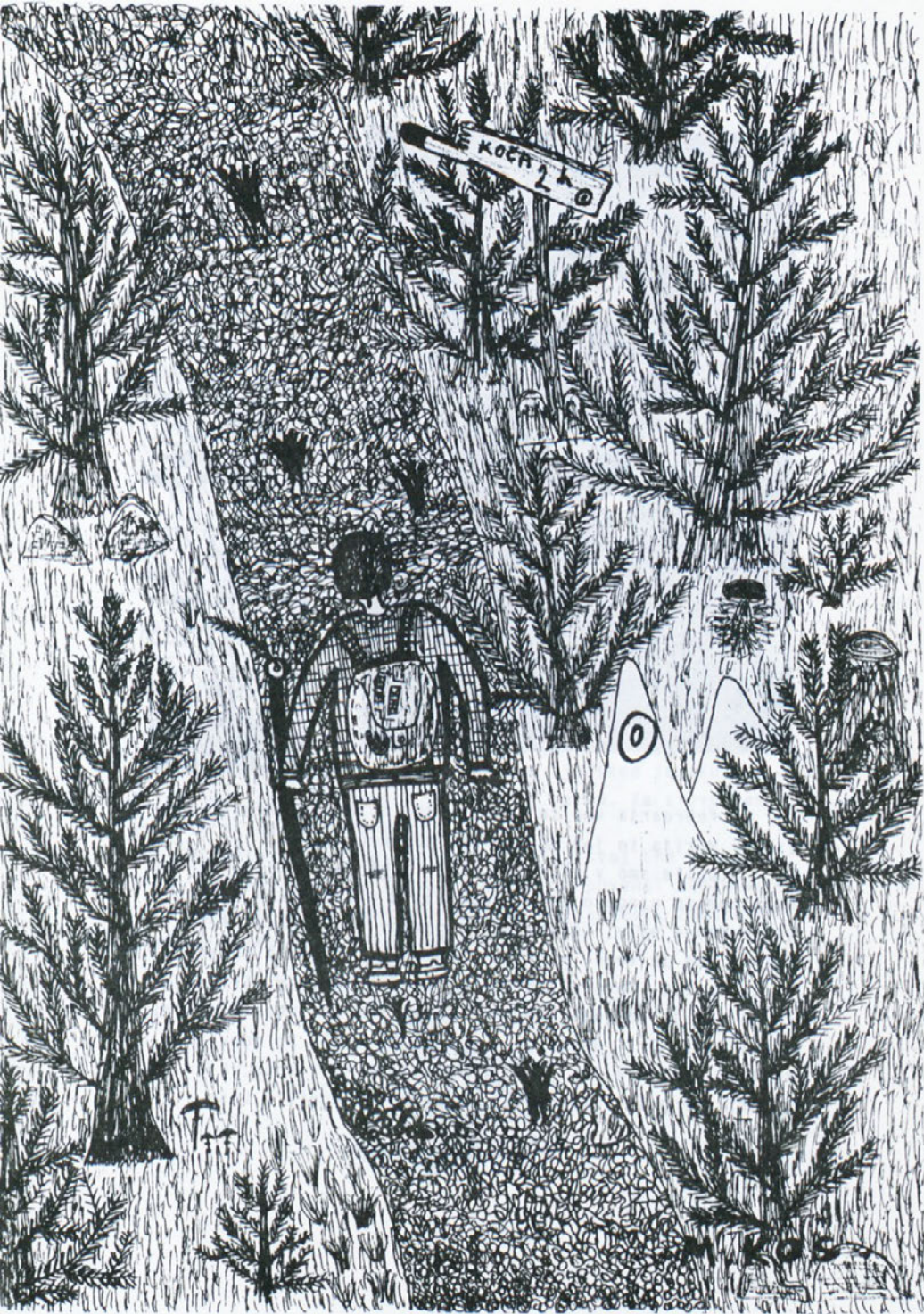
Čeprav jugoslovanska odprava na
K2 ni popolnoma uspela, ji veljajo
najlepše čestitke. Človeška vztrajnost
ne pozna meje, še bo naše alpiniste,
Filipa Benčeta in druge, privlačevala
in vlekla k sebi ta gora.

člč mi nepremagljivo, razen nara-
ve — in narava ti lahko pomaga,
če jo spoštuješ. Zato mi ni žal mimut,
ki sem si jih vzel za to predavanje
Filipa Benčeta, lahko bi mi bilo žal,
če si jih ne bi. Zadnja misel ni tem

spisu naj bo namenjena naši skupni, materi maršni: spoštujemo jo, kajti mi človeka, ki bi v nepoštenem boju z njo zmagal.

Matjaž Razinger,
8. d razred

Fran Kolman-

Načémər z Usòč

6.februarja smo se Barbara Ahčin, Alenka Meglič, Razinger Marija in jaz zbrali pri Načemru.

Stopile smo v prijetno toplo kuhinjo in se s Francem Kolmanom in njegovo ženo pogovarjali o ledinskih imenih, to so imena njiv, travnikov in gozdov na Visočah. Franc Kolman nam je vedel marsikaj povedati, saj na Visočah živi že 80 let. Povprašali smo ga tudi o njegovem življenju in on nam je povedal takole: "Rodil sem se leta 1910 pri Sveti Neži, Pr` Nežárnek`, kot se je reklo po domače na kmetiji. Čez dve leti smo se preselili na Visoče, kjer so straši prenovili staro hišo. V šolo sem hodil v Leše.

Ko sem nekoč na Bledu slišal igrati orkester, sem se tudi sam začel zanimati za glasbo. Najbolj me je navduševala violina, in ko sem bil star 14 let, sem začel igrati nanjo. Učil me je organist France Zupan, oče bratov Zupan iz Kovorja. Prvo pesem sem zaigral na božič ob polnoči pri maši z naslovom Sveta noč. Nekoč pa me je župnik iz Leš prišel prosit, če bi pri maši igral na orgle.

Star sem bil 18 let, ko sem se naučil igrati tudi orgle in postal organist v Lešah. Prvi harmonij sem kupil v Kamniku in se cerkvenih pesmi naučil ob petrolejki, kajti šele leta 1957 smo v Lešah dobili elektriko.

Izučil sem se za čevljarja, 40 let sem bil zaposlen v Peku. Vodil sem moški pevski zbor v Lešah in kasneje v Peku, s pevci smo nastopali na veliko proslavah ob različnih praznikih. Štefan Urbanc me je povabil, naj vodim pevski zbor v Peku.

V naši hiši je bilo pet otrok. Vsi so poročeni in z ženo živiva sama.

1. maja 1945 sem v bitki za Trst izgubil dva prsta. Sedaj sem upokojenec, star 80 let. Z glasbo se še vedno ukvarjam. Ob nedeljah igram na orgle v cerkvi; doma imam harmonij, nanj večkrat zaigram."

Med njegovo pripovedjo v klenem ljudskem jeziku nam je njegova žena postregla s krofi in sokom. Za slovo nam je zaigral Je pa davi slanica padla.

Predstavil nam je svoje življenje, svoj trd boj za kruh. Razlagal nam je ledinska imena in povedal zanimivo ljudsko pripoved o vaškem posebnem iz Palovič. Zgodba o njem je stara več kot 100 let.

Uaški posebnež

Krasnekov Luka je hodil od hiše do hiše. Kruh si je služil tako, da je kmetom za živino narezal krme, ki jo je živina pojedla čez nedeljo. Z ročno slamoreznico je zrezal velik kup sena in slame. Pogosto se je znašel tako, da je na sredo kupa zložil več otepov slame skupaj, narezano krmo pa pokladal na otepe. In tako je bil kup velik brez večjega truda. Rad ga je srknil kak kozarec.

Pravijo, da je Krasnekov Luka umrl dvakrat. Prvič so zlezli pokonci vsi lasje tistim, ki so Luka "kropili". Njegovo smrt so pojasnili, češ da ga je "božji žvak". Najbrž je imel Luka srčno napako in je res izgledalo, kot da je mrtev. Zgodilo se je, da je opolnoči Luka vstal iz krste. Pričujoče je bilo res groza. Zato so poslali v Tržič po žandarje. Vsi skupaj so ugotovili, da Luka tistikrat ni umrl.

Barbara Ahčin in Mojca Švajger, 7. r.

Vstopili smo v prijetno toplo kuhinjo.

Že na obrazu se je videlo, da sta vesela našega obiska. Najprej sém si ogledala prostor. Na zidu je tiktakala stara ura, v štedilniku je plapolal ogenj, na mizi je bil šopek prvih mačic. Vse to je dajalo videz domačnosti. Takoj je začel pripovedovati svojo glasbeno pot.

Z obiska sem odšla z novim znanjem, verjemite mi, res je lepo srečati tako prijazne ljudi.

Barbara Ahčin, 7. r.

I skupino učencev doma iz vasi v okolici naše sole, smo se odločili izkati ledinske imena; to so imena rijn, trankov, gordov, ledina: 1. neobdelana zemlja,

2. staro porasel svet / Zanja iščemo karlagi pri starejših ljudeh. Zanja nastane od kod ime za kraj in potoke

Ne, kar hruvo našli med ljudmi; hruvo objavili v Steznak.

V tej številki so zanimivosti z vsi, ostali kraji. Judejo na vsto v pehoduji idajo glasna Stezke.

Na vsiokah smo se pogovarjali s Francem Tolmanom in Jancom Ansejnikom.

Stešnik: potok, ki teče po dobrem grabnu in loči vasi Brezje, Kušica, Hudo od vasi Topov. Ime je že zelo staro Okrajalo se je iz roda v rod. Stari ljudje so vedeli povedati, da v njem poplanske strahše sove. Skovkanje sove jim je pomnilo, da bo nekdo umrl v bližini tistega kraja, bje so skovkale. Tolmanova žena je mlado. Služila na hudem domu je bila iz Kalovse. Kadarkoli je šla s hudega domov v Kalovse, so ji kramle, naj ne hodi čez Stešnik. Se danes ima človek nejejeten občutek, porasli inu Stešnik.

Tranki: - Léva - gredo na Léva - ta tranki je na opejem soncu, tam se rado sleš seno - nam je karlagal Franc Tolman - obdajajo ga sami kaste.

- Mivca / Mivca : gremo skoč mivco u Lěše.
Na tem travniku so bile nekdaj "fakoške mivre".
Ko pa se je na Dolenci utegol plač zemlje in ka-
menja, je te mivre rasulo. Na nasipu je raslo
gumorje, ki so ga kasneje posekali. Dames tam
kaste trava. Travnika pa se dčči še stoto ime
Mivca.

- Dôu (Dôu) : žlebi, pod katerim je stena, stara
uč kot štiristo let. Po njej padeš z vrha v
Lěše. Travnik Dôu ima občito žleba. Njegov
naslanek je v x x x x i splavom na Dolenci.

- Semožeta / Smožeta : travniki, bjez kaste tra-
va slabše kvalitete.

- Lěpa : nekci so bile v Lěpa mivre, bjez je
kavla kepa. Zaradi starnega terena so mivre
opustili, tako dames tam kaste trava, ostalo
pa je stoto ime.

- Vixmca močmkaat travnik, ime je
dobil po narečni besedi vixā - lūxā.

- Vutāca : kvaški svet, poln ipčastih
skal.

- Rupca : delno travnik, delno gumorja
/ V Jerinovu! Rupc' ma vikent Golde Bibič -
doda Frau Kolman.

- Jěška kávon (Jěška kávon) - travnik je
dobil ime zaradi ječev. V bližini
Jěške kamni je bil dom Salezijancev, poigane
med vojno.

Njive - na Pratič - majhna plama (pravna)

- Polkximica pobikali so kamenje in dobili
njive.

- ra Mlínim

Gordovci:

Kováčovo kopišče (Kováčovo kopíše) - tam so
nekdy kuhali ogle, ta gora ima več lastnikov.

Franz Kolman nam je pojasnil naša nekdanja
ra. Hudi graben. To je vas v bližini Visoč. V vasi
je bil hudi prepad, da je bilo težko preiti čezenj.
Nekda je tekla tudi o hudiem potoku, o govo-
nici, ki se kariljuje od vasi do vasi Kolman-
va reka je iz Palovne, to je majhna vas v bližini
Leš. Vki vasi govorijo drugače - po palovski
kso (santo pomej) (santo pomej).

Skrasovalci: Alenka Meglič,
Barbara Alcin, mojca Švager in Matija
Razinger

7. februarja 1989

Čemu se čudim?

Kaj me skrbi?

Malo za šalo-malo za res

Čemu se smejem?

Zakaj sem slabe-
dobre volje?

Kaj me spravi ob živce?

Pri zobozdravniku

ALI SEM SREČEN

Jaz nisem srečen, pa tudi nesrečen
ne. Sem nekje v sredini. Sem zadovolj-
na.

Bes je, da mi stvari nudijo vse, kar
želim, le dve želji ostajata nezpolnjeni
mi. Želim si namreč, da bi imela vsaj
eno življo in da bi bil oči vedno
doma. Se vedno upam, da se mi bo
ta želja uresničila. Jo eni strani pa
sem srečna zato, ker smo zdravi in
me imajo stvari radi. Želim si, da bi
uspešno dokončala šolo.

Ko bom odrasla, bi bila srečna,
če bi imela svojo hišo in družino.

Jana Maršič, 3. razred

Mislím, da sem kar srečen otrok.
Zakaj? Srečen sem zato, ker smo srečni,
se imamo radi in smo zdravi.

Sudi zato sem srečen, ker vsak
dan vidim mamico in očeta. Vse,
kar si želim, vse dobim. Sudi obe
mami in obojata me imajo radi.

Kadar je treba, mi oči ali mamica
pomagata pri domačih nalogah.
Vsak dan sem prost. Imam tudi
bratca, s katerim se pogovarjam in

igram. Srečen sem tudi, ker se veliko prijateljev druži z mano. Čeča in mamica sta vedno pri meni, kadar je potrebujem. Imam tudi zelo prijazne sosesce in soseske, s katerim se dobro razumem.

Ho bom povedal, si najbolj želim, da bi bil zdrav, da bi imel dobro službo in stanovanje. Srečen bi bil, če bi imel dobro ženo in vsaj enega otroka.

Knaz Lauseger, 3. razred

Nekoč sem nekje brala, da je sreča opoteča. Žare mislim, da sem preona. Najbolj takrat, ko v soli dobim dobro oceno.

Klana Yankovec, 3. razred

Rad bi se poročila s takim moškim, ki mi bo pomagal pri gospodinjstvu.

Ljela Ude, 3. razred

ŽIVLJENJSKA SOPOTNIKA

Bilo je poletje, čas dopustov.
Mamica je obiskala prijatelje na
morju. Učepeljala se je v artobuam
v Piran.

Sonce je pripekalo. Plaža
je bila polna turistov. Spoznala
je veliko prijateljev. Pogovarjali so
se, smejali, zabavali, plavali, bilo
je mesto ljubavi in sonca.

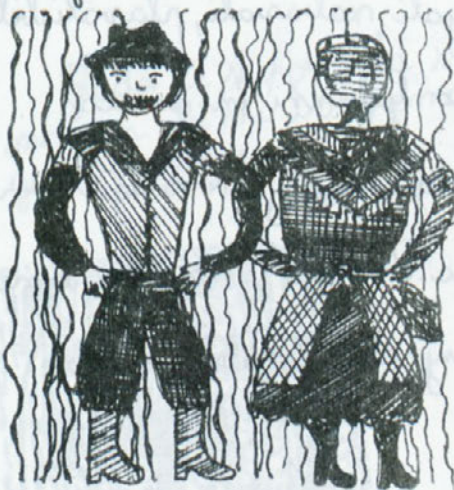
Zagledala je visokega črne-
ga fanta. Pozil jo je na ples. To ni
bil redni ples. Zljubilo sta se.

Večer jima je ostal neporaben.

Naslednji dan je črni mož
odpotoval s ladjo v Indijo. Marnica
je jokala, morje ga je odnašalo
daleč proč od obale.

Čez šestih mesecev se je vrnil
v domačo hišo. Ljubexen je ostala
in razveljavila roko si otroka. Rodil se
je Žiga. To je rojak njune ljubexni.

Žiga ljubarnič, 3. razred

DOMA ME IMAJO RADI

Rodil sem se v Kranju. Mati mi je dala zelo lepo ime po skladatelju Benjaminu Ipavcu. Zelo rad jem, zato sem tudi zelo velik za peti razred. Imam rjave oči, ki jih prekrivajo rjavi lasje. Oče in mati menita, da imam zelo velik nos. To rad priznam. Toda nimam tako velikega, kot menita. Pravita tudi to, da rastem kot konoplja za plotom.

Sem kar dober učenec. Zelo dobre uspehe imam pri srbohrvaščini, naravi, drugod pa malo slabše.

Zelo rad imam živali. Zato se tudi veliko zanimam zanje. Doma sem napravil svojo knjigo, v njej so izbrani podatki o vseh vrstah živali. Imam tudi majhnega hrčka, ki mi ne da miru pred spanjem.

Imam tudi druge konjčke; kot so na primer roket, namizni tenis, kosarka in slikarstvo, ki mi gre zelo dobro od rok.

Rad hodim po hribih. Celo na najvišjem vrhu Jugoslavije sem bil.

V prostem času raziskujem jame in votline. Odkril sem jih s prijatelji, že kar tri.

Doma me imajo zelo radi. Lepo me vzgajajo in učijo. Govorijo mi, naj se dobro učim, da bom postal dober mož.

Rad imam očeta, mater in sestro, ki mi stalno nagaja. Kličem jo kar skrat.

Zelo rad imam dom, naravo, ki mi dajeta vse. Zato bom spoštoval svoje starše, ki tako skrbijo zame. Do konca svojega življenja. In se potrudil, da bom tak za zmeraj ostal.

Benjamin Prelog, 5. razr.

O SESTRICI, O BRATU

Moji sestrici je ime Katja. Mlajša je od mene. Stara je sele dve leti. Spi v posteljici, z dudo in punčko. Kmalu bo spala v veliki postelji. Rada stoji na majhni mizici in gleda skozi okno. Kadar pridem domov, se moram z njo skrivati. V najini sobi skupaj gledava slikanice in se igrava. Zelo rada je skuto, puding in mandarine. Spat hodi ob sestih. Včasih gleda risanke. Zelo je "fletna."

Tina Grum, 3. razr.

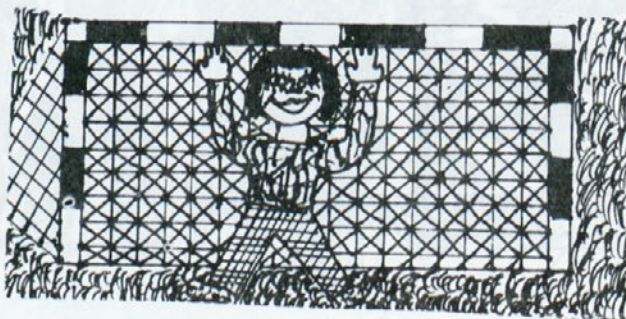
Moj brat je Matija. Star je šestnajst let. Hodi v drugi letnik SSPRNMU Kranj. Vključen je v smučarski klub Tržič. Sedaj je na treningu v Sarajevu. Poleti smuča v Avstriji na ledeniku Flatach. Trenira tudi judo. Veliko se uči in mu zato včasih zmanjka časa za treninge. Zelo rad gleda tudi športne oddaje. Imam ga rad, čeprav me včasih natepe. Omeniti pa moram se brata Andraža, da ne bo uzaljen.

Gasper Koren, 3. razr.

Imam brata. Ime mu je Gregor. Star je trinajst let in hodi v sedmi razred osnovne šole. Je velik in ima lepe oči. Dobro se uči pa tudi doma rad pomaga atiju in mamic. Rad se vozi z motorjem. Tudi mene včasih malo pelje. Zelo rad ima živali, posebno psa Rencija.

Moj brat je najboljši in ga imam zelo rada.

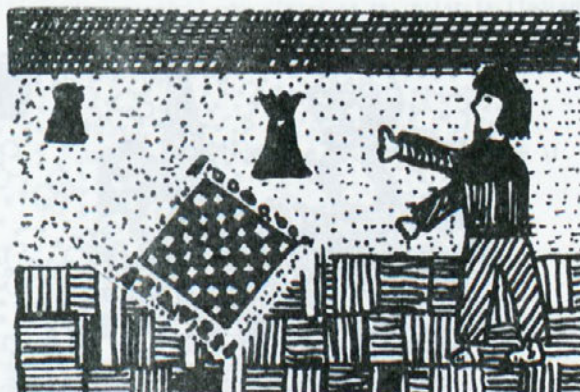
Katja Šivic, 3. razr.

Moja mama

Moji mamici je ime Tanja.
Je srednje postave, ni debela, ni
ruha pa vendar kar naprej
kujša. Las ima rjave, vendar
pravi, da bo zaradi mene kmalu
čisto siva. Tudi oči ima rjave
in dobro vidi, kaj naredim
narobe. Rada je lepo oblečena,
saj kar naprej plete. Čepnar je
včasih sitna, me ima zelo rada.

Rob Akaić, 3. razred

Moja mami, kakor roža,
trideset že let cveti,
vsak dan boljša je in lepša
z dneva v dan me rajši ima.

Od vseh najrajši jo imam,
za nič na svetu je ne dam.

Anka Grohar, 6. r.

Mamico imam zelo rada, ceprav jo večkrat razjezim.
Največkrat se jezi zaradi moje trmoglavosti in lenobe.

Zeli, da bi se pridno učila. Kadar mi je žal, sklenem, da se bom bolj pridno učila. Včasih držim obljubo, drugič pa me premamijo prijatelji in igra.

Ceprav se včasih jezi name, me ima zelo rada.

Ima naporno delo v računalništvu. Ko pridem iz šole, jo večkrat pokličem po telefonu v službo. Zelo me je vesela. Vpraša me, kako je bilo v šoli in naroči, kaj naj prinesem iz trgovine.

Pomaga mi pri učenju, pospravlja, večkrat mi naplete kakšen pullover, zašije krilo ali hlače. Rada ima živali. Tudi urejena je rada.

Najbolj si želim, da bi ostala zdrava.

Spela Bertoncelj, 6.r.

IZ RAZREDNEGA ČASOPISA 6. RAZREDA OB 8. MARCU

BRATA SI NE MOREŠ IZBRATI SAM

Moj brat je bil rojen pred devetimi leti in pol, ko sem bila jaz stara eno leto. Ime mu je David.

Hodi v četrti razred osnovne šole. V njegovem razredu so njemu podobni učenci. To je razred 4.c.

David je suh, svetlih las in temnih, nagajivih oči. Njegovi postavi primerno zna teči, se posebno takrat, ko je potrebno.

Vedno je pripravljen braniti svoje prijatelje. Kljub temu, da je odličnjak, zna biti kolovodja. V razredu je mnogo bolj priljubljen kot pri meni doma. Pred starejšimi zna biti vljuden in zato ga imajo v glavnem radi. Doma pa je jezikan in ne prenaša, da mu kdo ukazuje. Misli, da ima vedno prav. To je glavni vzrok najinih nesporazumov.

Hodi v glasbeno solo. Pri teoriji ima najdaljši jezik, pa je vendar zaradi svoje prikupnosti nikoli ne skupi.

Sva zelo zanimiva brat in sestra. Od daleč naju že vsak spozna. David je precej manjši od mene. Na zelo spreten način zna prikriti nelepo resnico, pri tem pa se nima navade zlagati. Kljub groznjam nikoli ne misli resno, da bi tozaril. Skrivnosti zna obdržati zase.

Brata si ne moreš izbirati sam in zato je dober tak, kot je. Ne znam si predstavljati, da bi imela drugega.

Ana Debevc, 5. razr.

Videla sem Dunaj

Glavnino letosnjih zimskih počitnic sem preživela na Dunaju. Dunaj je glavno mesto Avstrije in ima skoraj dva milijona prebivalcev. Razdeljen je na posamezne predele, ki jih imenujejo "becirki". Skozi mesto Dunaj teče reka Donava. Poleti se mnogo Dunajčanov kopa v Donavi.

Že voznja sama do Dunaja je zelo pestra, kaj sele mesto. Kar ostrmela sem, ko sem ga zagledala. Stanovala sem pri znancih, kjer mi je krajsal čas tudi njihov kužek Meki. Pred mano je bilo stirinajst brezskrbnih dni. V teh dneh sem si ogledala številne znamenitosti mesta.

Ena takih je Štefanova cerkev. V njej je zvon, ki tehta enaindvajset ton.

Bila sem tudi v grobnici Habsburžanov, kjer je pokopanih 140 članov te rodbine, med njimi tudi Marija Terezija.

Videla sem še ostale znamenitosti: opero, parlament, mestno hiso, številne muzeje in galerije ter cudoviti grad Schonbrunn.

Na Dunaju je mnogo spomenikov znanih osebnosti: vladarjev, glasbenikov, umetnikov, kip Marije Terezije.

Nepozaben je bil izlet v Prater. To je zabavišni park z ogromnim kolesom, ki nudi obiskovalcem cudovit razgled po mestu.

V tem času je gostovala na Dunaju znana drsalna revija Holiday on ice z glavno drsalko Katerino Witt. Vse se je vrstilo v veliki hali s prav tako veliko ledeno ploskvijo. Bilo je lepo osvetljeno, drsalci pa so imeli lepe kostume.

Nekaj povsem novega je bila zame voznja po mestu. Najhitreje se pripelješ z enega konca mesta v drugega s podzemno železnico. Ta je speljana celo pod Donavskim kanalom. Vozi izredno hitro in paziti moraš pri vstopanju in izstopanju.

Z Dunaja sem se odpeljala na večer. Žalostno sem gledala morje luck, ki so se vedno bolj oddaljevale...

Alenka Rozman, 6. razr.

Iz dnevnika

Petek, 21. januar

Končno je prišel petek. Zadnji dan pred odhodom na smučanje. Zelo težko sem čakal ta dan. Mama je dopoldne pripravljala prtljago za smučanje. V predsobi je bilo vedno več stvari: torbe, polne smučarskih cevljev, šest parov smuči in palic pa hrana za teden dni. Otroci smo zelo radi pomagali, kjer se je dalo, ker smo se tega smučanja veselili že celo leto.

Potovanje na smučisca v Franciji je res nekaj lepega. Komaj čakam sobote.

Sobota, 22. januar - dan potovanja

Potovanje na smučanje v Francijo se mora začeti zelo zgodaj, ker se vozimo tja celih dvanajst ur. V Sezani smo prestopili mejo. Tod se začanja dolga avtocesta po Padski nižini proti Franciji. Po tej avtocesti se voziš ure in ure. Narava v okolici ni preveč lepa, večinoma le hise in velike tovarne vso pot ob cesti. Ustavimo se le za kosilo in kaksno kavico in pijačo ob poti.

Avtocesta pelje mimo Benetk, Padove in Milana do Aoste in Courmayerja, kjer so velika smučarska tekmovanja. Tam je bil še zadnji počitek pred italijansko - francosko mejo. Mejni prehod je pred dolgim predorom pod Mont Blanc, najvišjo goro v Evropi. Dolg je 12,5 km. Pokazali smo potne liste in plačali cestnino za predor. Dolgo smo se vozili po predoru. Na drugi strani predora pa je snežilo. Zagledali smo mesto Chamonix. Eno uro smo si ogledovali Chamonix in prelepe hribe okrog njega. Lepo se vidi Mont Blanc in strme stene, kamor so hodili plezat tudi naši alpinisti. Iz Chamonixa smo se že v temi odpeljali naprej proti trem dolinam, kjer je bil nas cilj. V Les Menuires smo prispeli okrog desetih zvečer. Dobili smo ključke stanovanja, kjer bomo prebivali en teden.

Zopet smo znosili iz avta vse torbe in opremo. Mama nam je pripravila postelje in vsi utrujeni od dolge poti smo sladko zaspali.

Andrej Zaman, 7. razr.

Danes je četrtek

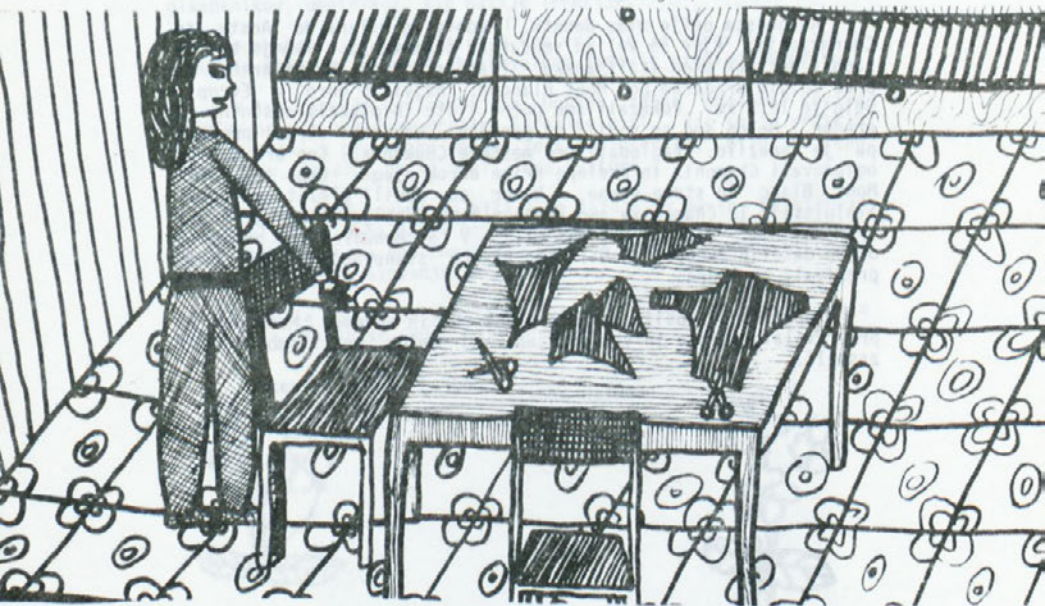
Danes je četrtek. Zjutraj, ko sem se pogledal v ogledalu, sem opazil svoje prve mozolje, ki pa upam, da se ne bodo preveč razširili, saj se nisem v puberteti. Vedel sem, da imam premalo C vitamina, zato sem sklenil, da bom užival več sadja kot do sedaj.

Ko sem prišel iz sole, sem napisal nalogo in se naučil. Po kosilu smo šli v Podnart k tatu in mami. Tam sem si ogledal vso kmetijo. V hlevu imata eno kravo in tri telice - telice. Zapazil pa sem tudi kokosi, bika in ovce.

Nato sem šel na podstrešje, kjer sem si nabral nekaj knjig in revij. Z zanimivostjo pa sem si ogledal tudi nekaj starih gospodinjskih aparatov. Ko sem tako brskal po podstrešju, je čas hitro mineval in morali smo domov.

Zvečer sem si ogledal tiste knjige. Moram reči, da so zelo zanimive in smešne, kot na primer Lovčeva žena. Kmalu je napočil čas za spanje. Ko sem se postavil pred ogledalo, da bi se umil, sem razočaran opazil, da mi na desni strani rasteta še dva mozolja. Zato sem sklenil, da se jima bom uprl. Nato sem šel spat.

Ales Razinger, 5. razr.

Oh, ti prazniki

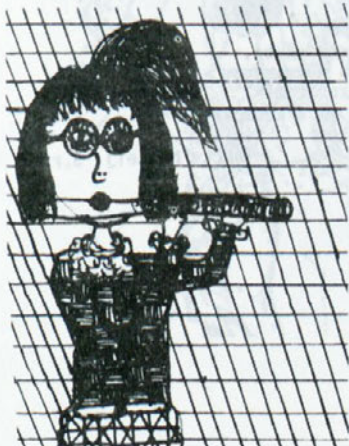
Ljudje smo pač taki, da radi praznujemo. Praznike vselej nestrpno pričakujemo, ker so to dela prosti dnevi in čas za sprostitev in oddih.

Ze nekaj dni pred prazniki ulice in trgovine oživijo. Ljudje dobijo nekakšno nakupovalno mrzlico. Mamice in gospodinje ze dalj časa premišlujejo, kaj vse bo treba nakupiti za praznike, da jih bo družina zadovoljno prezivela. Zato se nikoli ne vračajo domov praznih rok, temveč so vedno obložene s paketi in vrečkami. Doma pa se pritožujejo nad visokimi cenami in gledajo v prazne denarnice, obenem pa ugotavljajo, da v hladilniku se vedno nekaj manjka in bo se enkrat treba stopiti v lepo okrašeno in vabljivo trgovino. Kar utrudljivo delo. Nato je treba za praznovanje pospraviti in pripraviti še domače stanovanje.

Proti večeru v hiši zadisi po pečeni potici in kuhani sunki, z ulice pa se zasliši pokaanje petard, kar vse pripomore k prazničnemu razpoloženju. Tudi hišni zvonec ne miruje. Že so tu prvi znanci, ki bodo nekaj uric preziveli v naši družbi. Posedejo se okrog dobro obložene mize, otroci se pa spravijo pred televizor. Pokanje na ulicah se stopnjuje in prav tako naše razpoloženje. Te urice sprostitev kar hitro minejo, kakor tudi se naslednji prosti dnevi.

Praznovanje je mimo, v kuhinji pa nas čaka kup umazanih kozarcev in posode. Vse to je treba očistiti in stanovanje znova posesati. Zato ni nič čudno, da marsikdo reče: "Oh, ti prazniki! Samo da so že enkrat mimo."

Drugi dan nas čaka učenje in delo in življenje steče po že ustaljeni navadi. Tako bo šlo spet do naslednjih praznikov, ki jih bomo z veseljem pričakovali in se globoko oddahnili, ko bodo minili.

Ester Kogoj, 8. razr.

Bila sem vesela maskara.

Bila sem vesela maskara. Oblečena sem bila v klovna. Na glavi sem imela rumeno lasuljo in cepico. Oblekla sem pajaca in ker sem suha, mi je mami zatlačila za hlače blazino, da sem bila debela in smešna.

Na nogah sem imela različni nogavici in dva različna čevlja. Mami me je namazala tako, da so bila usta vedno nasmejana. Hodila sem po vasi in bila ves dan dobre volje, saj sem bila vesela maskara.

Katja Šivic, 3. razr.

Pozvonil je zvonec. Sel sem odpret vrata. Pred vrati je stala veselo nasmejana maska. Oblečena je bila v klovna. Spregovorila ni ničesar. Gledal sem jo, da bi ugotovil, katera je. Sel sem v kuhinjo k mami po denar. Dal sem ji petsto dinarjev. Nekaj časa me je gledala, nato pa je spregovorila. Po njenem glasu sem spoznal, da je bila moja sestrična. Povabil sem jo v kuhinjo in ji postregel s krofi. Nato se je odkrila. Nekaj časa je bila še pri nas, potem pa je zopet vesela odsla.

Uros Medic, 3. razr.

Pust

Pust, pust crnih ust,
kratkih rok in dolgih nog,
debel trebuh, ves zalit,
se bo s tabo sel lovit.

Gre po vasi brez skrbi,
krofe daje tja v tri dni,
drugi dan je zopet mir,
pust odsel je jest krompir.

Tončka Markelj, 5.r.

Pust je nasmejanih ust

Pust, pust, nasmejanih ust;
nosi hlače dopetace
in se skače, da je kaj.
Kup otrok je - direndaj.

Pust, pust, nasmejanih ust;
cvili, skače, piska, poje,
nosi velik kup otrok
in se meni se pokaže,
da mi gre na jok.

In prešel bo pusta čas,
ko zapustil bo vse nas.
Drugo leto pa spet mi,
bomo maskare prav vsi.

Petra Prašnikar, 5.r.

Strah je znotraj votel,...

" Strah je znotraj votel, okrog kraja ga pa nič ni, " pravi ljudski pregovor. Vedno sem se bala strahu, toda tisto noč sem ugotovila, da ta pregovor res drži.

Noc se je počasi spuščala na zemljo in na nebu je bilo vse več zvezd. Sedela sem pri peči, ko mi je oče ukazal, da moram spat.

" Samo se malo, " sem ga prosila, toda nič ni pomagalo. Želo sem se bala strahu, ki prebiva v temi, zato sem le s težavo zlezla v posteljo.

" Lahko noč ! " Ugasnila sem luč. Še tisti hip me je po vsem životu zmrazilo. Smuknila sem pod odejo in trdno zamizala. Se dihati nisem upala. Postalo je soparno. Počasi sem zbegana pokukala izpod odeje. Moje oči so krožile po vsej sobi. Ustavile so se v temnem kotu. Gledali so me ostri zobje in strašne oči.

" Uh ! " sem si oddahnila. Bil je le plesasti, smejoci medvedek, ki je mirno sedel v kotu.

" Cop, cop ! " Blizali so se težki koraki. Spreletelo me je. Mislila sem, da se je soba obrnila na glavo.

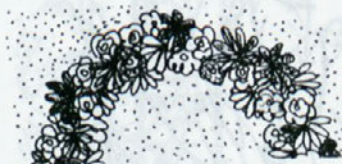
" Zdaj, zdaj me bo prijel za vrat in me peljal v svoj grozni grad, ta hudobni strah. "

Mislila sem, da bom umrla. Kljuka je zaškripala in pokazala se je mati. Vsa vesela sem jo objela in ji povedala, kako me je bilo strah. Rekla je, naj grem k njej spat do jutra. Seveda sem sla, kako ne bi.

Preden sem zaspala, sem potihoma rekla: " Strah je znotraj votel, okrog kraja ga pa nič ni, ta pregovor pa res drži! "

Prepričana pa nisem bila.

Dunja Černigoj, 4.razr.

Kdaj sem dobre volje

Dobre volje sem takrat, ko dobim v soli dobro oceno ali, ko zapade sneg. Ko dobim v soli dobro oceno, bi najraje kar ponorela od veselja. Kadar pa zapade prvi sneg v letu, takoj stečem iz hiše in sem na snegu toliko časa, dokler nisem mokra.

Neža Grohar, 5. razr.

Dobre volje sem takrat, kadar je lep dan in kadar se nisem skregala z bratom.

Esmeralda Bdeir, 6. razr.

Ob živce me spravi marsikaj. Zmeraj namreč mislim, da bo moja obveljala, a se mi to le malokrat posreči. Imam starejšo sestro, ki me vsak dan spravlja ob živce. Na primer, ko pišem domačo nalogo - počasi kot polž - me prične zbadati, naj vendarle že malo pohitim. Večkrat pa me pokara tudi zato, ker tebi nič, meni nič sedem na stol, ko je ob meni še poln kup dela. Vem, da to ni lepa navada, a kljub temu me karanje spravlja ob živce. Tudi moja sestra je zelo občutljiva, če ji kaj ne gre tako, kot bi si želela.

Skratka vsak dan se nekajkrat razjezim, kajti poleg sestre me spravlja ob živce tudi starsi, le da malo bolj pogosto kot sestra. Starsi me spravlja ob živce tako, da od mene vedno zahtevajo nekaj več, kot lahko postorim sama.

Vlasta Švab, 7. razr.

Sem natančna in živčna oseba

Moje znamenje horoskopa pravi, da sem zelo natančna in živčna oseba, ker sem pod vplivom planeta Merkurja.

Ob živce me najbolj spravi nered in nečistoča, včasih pa tudi komaj opazna malenkost. Včasih me ob živce spravi tudi oči, ki želi na koprskem televizijskem programu gledati sportne oddaje, na drugem programu pa vrtijo dobro komedijo, kriminalko, ali poljudnoznanstveni film o rastlinah in živalih.

Kadar doživljam neuspeh pri računanju, risanju, pisanju spisov - od jeze ponesrečen izdelek vržem v koš, medtem ko mi pri očku ne uspe, kajti njegovi živci so pravo zezezo in tako vedno obvelja njegova. Kar se pa TV sprejemnika tiče, imajo moji živci srečo, saj oči ob gledanju televizije kmalu zaspi. Jaz se pritihotapim do televizije, pritisnem na željeni gumb in držim pesti, da se oči ne zbudi. To mi uspe 365-krat na leto.

Pisateljica Berta Golob je v eni izmed svojih knjig napisala: Kadar vstanem z levo nogo, nisem za med svet. To bi brzokone držalo tudi zame.

Mojca Marin, 7. razr.

Ob živce me lahko spravi že najmanjša stvar, seveda, kadar imam slab dan. Drugače pa, kadar sem dobre volje, se morajo tisti, ki me hočejo spraviti v slabo voljo, kar potruditi, saj me takrat večinoma nobena stvar ne spravi s tira. Na žalost pa je še veliko slabih dni, tako da tudi jaz nisem vedno vesel in nasmejan.

Jaka Ropret, 8. razr.

ŽIVCI, ŽIVCI...

Živčen sem doma, ker me mlajši brat ne uboga na nobeno besedo, za nameček se mi še velikokrat spakuje in me zmerja, takrat pa moji živci popustijo in ga natepem.

Zelo sem živčen, če se mi kam mudi, cesar ne smem zamuditi. Drugače pa mislim, da sem kar vesele narave.

Gregor Smolej, 8. razr.

Ob živce me največkrat spravi moj brat. Vedno si izmišlja nove variante. Ali pri kosilu grdo je ali me pod mizo suva z nogo ali pa ne pospravi za seboj. Jaz pa mu ne ostanem dolžna. Tisto, cesar ne pospravi, bi mu najraje vrgla v glavo, odločim se in vržem na njegovo posteljo, ko pa gre spat, mora seveda s postelje pospraviti. Če pa pri kosilu grdo je, se najraje umaknem v drug prostor in to ga zelo veseli, ker me rad spravlja ob živce.

Mojca Švajger, 7. razr.

Živčna sem tudi takrat, ko ne razumem snovi in mi je sestra noče razložiti. Tudi takrat, če pišemo kontrolno vajo ali sem vprašana, sem zelo živčna.

Alenka Meglič, 7. razr.

Ob živce me spravi veliko stvari. Že vsaka najmanjša stvar ima lahko hude posledice. Največkrat me ob živce spravijo slabe ocene, nered ali mlajši brat, ki kar naprēj tečnari.

Franja Gabrovšek, 7.r.

Največkrat moja lastna sestra. Neprestano me zafrkava, dokler mi ne popustijo živci in ji dve ali tri prisolim. Nekaj časa je mir, potem pa vse znova.

Živci mi popustijo tudi na rokometni tekmi, če začnemo zgubljati in potem mečem samo na gol, kakega zadenem, več pa jih zgrešim.

Laura Špik, 6. razr.

Ko sem že ves potopljen v učenje in me nenadoma nekaj ali nekdo zmoti, dobesedno ponorim, to pa zato, ker sem takrat ob vsi koncentracijo, ki jo potrebujem za uspešno učenje.

Mitja Herak, 8. razr.

SKRBI

Branje domačega ctiva me zelo skrbi, ker zadnje ure preberem knjigo.

Skrbi me tudi, če zaspim, kadar imam pouk. Toda ne zamudim ga, kajti pridem še zadnje minute.

Tanja Novkovic, 6. razr.

Skrbi me nastop s flavto na produkciji.

Skrbi me, ali bo kdaj mir na zemlji. Skrbijo me kontrolne naloge. Tudi, ko sem vprašana, me zelo skrbi.

Skrbi me, ko vstanem, da sem že zaspala. Skrbi me, kadar tovarišica odpre redovalnico.

Sanja Škofic, 6. razr.

Strahzaptar je vse odvisno od mene

V sedmi razred sem stopil s strahom, saj so mi prijatelji, ki so sedmi razred že končali, rekli, da je najtežji od vseh.

"Tako kot vsako leto, nas tudi letos strašijo s takimi rečmi," sem si mislil in pogumno odkorakal v solo, čeprav je bilo v meni nekaj strahu.

Prvi dan je potekal čisto normalno. Spoznavanje novega reda, novih predmetov, cene za to in ono...

Ob prihodu iz šole pa sem si rekel: "Hja, pa se je spet zacelo. Šola, tovariši, knjige, učenje."

Naredil sem nekaj korakov, se ustavil in se se enkrat zamislil: "Ampak fizika in kemija nista kar tako. To sta zelo pomembna predmeta, ki se ju bo treba veliko učiti. No, ja, bo že, kakor bo."

Spet je v meni nastopil strah. Strah pred zadrego pri spraševanju, strah pred učenjem in strah pred ocenami.

Malo sem razmislil o teh stvareh ter sklenil, da se šole ne smem več bati. Slabe ocene bom pač popravil.

Po tem razmisleku sem odšel na kosilo, potem sem zavil knjige ter se pripravil na novo šolsko leto, ki mi bo prineslo veliko novega znanja, tisto o ocenah pa je odvisno od mene in od moje pripravljenosti na učenje.

Leon Korosec, 7. razr.

SLABA VOLJA

Slabe volje sem ponavadi že zjutraj, ker sem se zaspana. Na svežem zraku, na poti v šolo se ponavadi pomirim. Tudi med šolskimi odmori je čas za sprostitev. Zato pa me šolske ure, ki so naporne, spravijo v slabo voljo.

Slabe volje sem, če zamudim pouk, avtobus, če mi gre vse narobe, če dobim slabo oceno, če je mama jezna...

Katarina Remškar, 8.r.

Kaj je zame neselo, kaj lepo

Rada se smejem zato, ker si tako olajšam skrbi, ki me mučijo.

Marjana Abramovic, 5. razr.

Smešno se mi zdi, ko bratec bere knjige. Ko se mu zdi nekaj smešno, se začne naglas smejati.

Anka Grohar, 6. razr.

Zame sta najlepši jesen in pomlad. Takrat, ko cveti, ali pa takrat, ko je listje različno obarvano in pada z dreves.

Lepo je v gozdu, kjer je tišina in se gozdne živali sprehajajo sem in tja.

Tudi takrat je lepo, ko padejo prve snežinke na plan in pokrijejo zemljo pod seboj.

Lepo je takrat, kadar dobiš dobro oceno ali če si na koncu solskega leta odličen.

Lepo je, če te kdo pohvali. In tudi takrat je lepo, ko imaš rojstni dan.

Tanja Praprotnik, 5. razr.

V solsko ambulantno hodim že dolgo časa. Včeraj sem jo kot vedno obiskala s strahom. Že teden dni prej so se mi tresle hlace, a ta strah sem skušala premagati.

To pa se mi ni in ni hotelo posreciti. Čakala sem pred vrati in kmalu me je sestra poklicala, naj vstopim v solsko ambulantno. S strahom na obrazu sem sedla na stol. Zobozdravnica mi je pogledala zobe in rekla, da so moji zobje zdravi in naj jo ponovno obiščem čez pol leta. Takrat so se moje oči zasvetile od veselja, saj sem na te besede že dolgo čakala, na koncu pa sem jih le dočakala.

Vlasta Švab, 7. razr.

V šolski ambulanti

Ko sem prvič stopil v novo solsko zobno ambulantno, me je bilo zelo strah. Toda, ko sem prišel v prostor, me je ta strah počasi mineval. Videl sem, da je ta zobozdravnica, ki sem si jo prej predstavljal kot kaksno pošast iz Vojne zvezd, v resnici prav simpatična in prijazna ženska. Prvo, kar mi je na njej zbudilo pozornost, so bile oči. Svetlikajoče se rjave oči, ki zmeraj gledajo veselo. Brez strahu sem sedel na stol in začela mi je popravljati zobe. Bolelo je. Toda potrpeh sem, kajti vedel sem, da se zobozdravnica spozna na svoj posel in da je za zdrave zobe treba tudi potrpeti.

Jaka Ropret, 8. razr.

Zelenjava je prava

Zelenjava, ta je prava.
Raste, diha, v skledi plava.
Ob rojstvu ona je rumena,
odrasla pa je že zelena.

Solata majha je že lepa,
nanjo sta polžka dva pripeta.
Rdeča pesa je od sile,
saj ima same rdeče žile.

Paradižnik, paprika,
vedno sta zaljubljena.
Zelje, repa, korenje, cvetača,
to je najboljša zelenjavna jedača.

Še veliko je zelenjav,
največ pa zelenih glav.
Le jejte, jejte zelenjavo,
pa se boste poču tili zdravo.

Anita Bogataj, 6. raz.

Mesec šteje svoje zvezde

Tiha noč na zemljo leže
dan v postelji zaspi,
mesec šteje svoje zvezde
tisočšeststo, en, dva, tri.

Zvezdice svetijo, se lesketajo
s svojimi zlatimi lasti cinglajo.
Otrokom podarijo sladek san,
v katerem pripelje novi se dan.

Anita Bogataj, 6. raz.

Gašperček mas greje

Gašperček mali v sobci stoji,
on nam jo greje in se nam smeje.

Plamenček rdeč pa v njem zagori,
gašperček mali se v kotu jezi.

Anita Bogataj, 6.raz.

8.a

8.b

101

8.c

8.d

SOME ENGLISH PAGES

Friendship is very important for me, especially when I am very lonely. I like to be with my friends.

Our friends can be also animals, not only people. Animals can be very good friends. You can play with them and talk to them. Some animals can really understand you and be your real friends if you take care of them.

Vladanka

Friendship is good and friendship is necessary. If you have a friend, your problems are not only yours, they are from your friend, too.

If you are happy, you are not happy alone, your friend is happy with you, too.

A man must share his problems and his happiness with his friends.

Peter

Every man needs a friend, but everybody can't be our friend.

Friendship is very important to me, I don't like to be alone.

Barbi

If you have friends, you can play, talk, walk...with them. Friends make you happy.

Katarina

FRIENDLESS

I have a lot of friends. It's nice to have friends, to have someone who can help you, talk to you and understand you.

I spend a lot of time with my friends, especially my free time.

Without friendship the world would be black.

Klemen

Friendship should be strong. Everyone must have a friend.

Gregor

I think to get a friend is something very fine. I have a lot of friends and I'm very happy with them.

Zehra

My friend is Gregor. We play basketball together.

Boštjan

I think that friends are more important than money.

Urška

I don't have a lot of money, but I have a lot of friends.

You meet a friend in an accident.

Mitja

When you are in trouble, friends always help you and they listen to you when you are happy.

Katja

A real friend will always help you.

Matej

Friendship makes you happy.

Vesna

Friendship means more than money.

Estera

Friendship is very important in my age, because we - young people have a lot of secrets, but sometimes we are ashamed to tell them to our parents, so we tell them to our friends. We have friends who help us in trouble and we help them.

Mišo

FRIENDSHIP

FRIENDS

I LIKE BEST

- swimming, skiing, basketball, football and cycling.

Tomaž

- real friends and pop music.

Katja

- friends, music, animals and our country.

Vesna

- peace, life, love, freedom.

Matej

- nature, animals, plants, music, my life - not always, but usually.

Katja

- friends.

Irma

- holidays.
- the end of the lessons.
- my spare time.
- when we don't have any homework.
- when we don't go to school.
- when I dance.
- when I am with my friends.

Sonja

We like to ...

walk in shoes,

talk,

chew,

copy,

in the classroom.

Suzana Pirih
Mojca Marin, 7.r.

NATURE

Nature is everything around us: mountains, woods, animals and plants. Nature gives us food. But we destroy our nature. Nature is the place where you find peace and where you can rest.

Iztok

I live in a small town. There are hills and mountains around it. One Sunday morning I went to Bistriška planina. I enjoyed walking through the forest. I listened to the music of birds. I was breathing fresh air and enjoying the look at beautiful flowers. I couldn't imagine any better place on earth. We must take care of our nature. We don't want to live in a world full of smog and dirty rivers.

Meti

Nature is the place where you can hide secrets. But we need clean, quiet and beautiful places for our secrets. We have highly developed industry - factories, cars ... They make our nature dirty. We must do something for our nature!

Mojca

Nature is the place where you can enjoy fresh air, clean water and blue sky. It's the place where you can find friends or go on picnic. You can't imagine any better place than a forest. You must walk on footpaths. You must not throw rubbish on the ground.

Maruša

Nature means: clean rivers, mountains, meadows and flowers but
not dirty wood and dirty air.
We must not destroy nature!

Gregor

Nature is very important for all people.

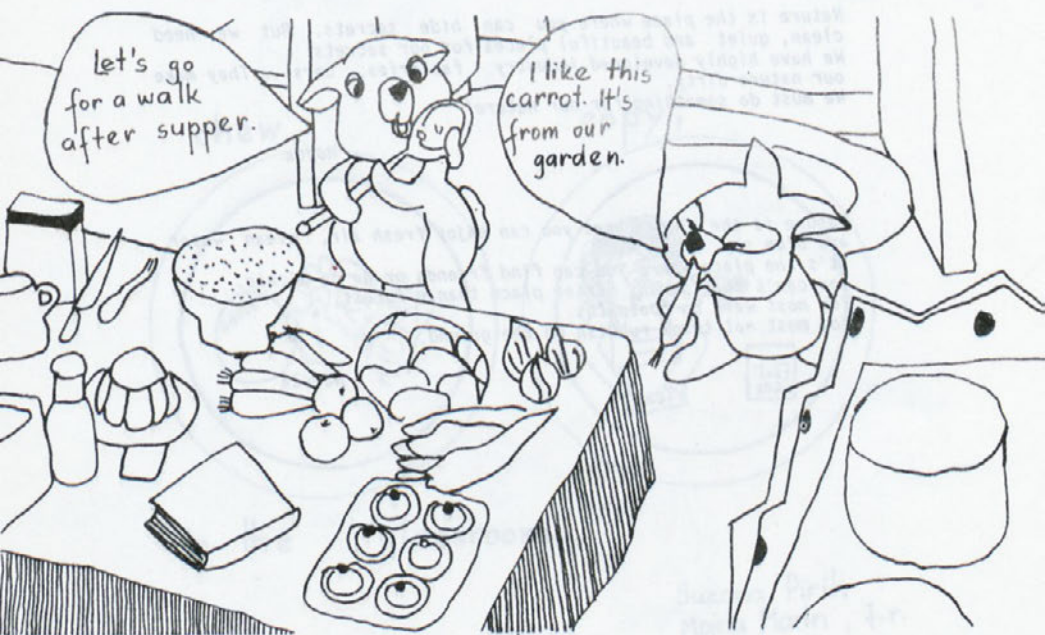
Katja

I like nature and animals: squirrels, bears, birds...
I like flowers and plants. They are important for us.

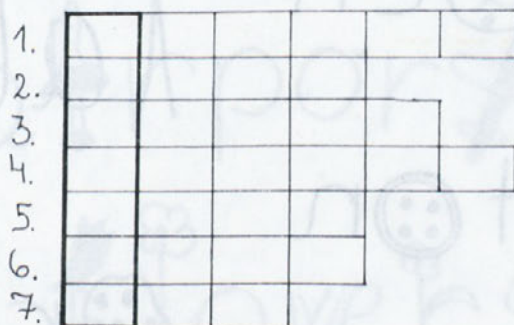
Urša

It's March now and the first spring flowers are in the meadow and
wood. Nature is very beautiful.

Andrej

GUESS WHAT I WANT TO BE

1. ..., eleven, ---, thirteen...
2. black-white; difficult ---
3. Bill, Dick and ---
4.
5. After school I go --- e.
6. You can see with ---.
7. What colour are cherries?

Mojca Marin, 7. razred.

FUN WITH WORDS

clock tall

Button art

money

shoes

chimney

airport

flowers

TREE

LOOK

FALL

MOUNTAIN

TROUSERS

PENCIL

SL W

KNIFE

Ball Head SPOON

LETTER FORK

Mojca Smolej, Rozi Jančeva,
Jure Meglič, Mojca Marin,
Andreja Beguš, 7.r.

1988/89

115

[illegible]

116
 Seta rada
 in posajala majstria
 zanima me kajna
 obicni jmo se planati
 dion

Jgramo na planati
 Petra, ufozisa, Sanga,
 Alenka

Jedele jmo gungatja
 Jasje, Climbja

Rada igvara
 delam obislijem
 kato pruden
 Barbara
 Gomaiz

NAŠE DELO

IN INTERESNE DEJAVNOSTI

Fotografiramo
 klavir, juke, jstob
 Sahirama Peter
 jame j na pruem
 mestu barabja

Rad pomagam mami in
 jstbi mami

veikafarati jmo mastopali na
 buetumh priveditvah.

Alislim, do imam pretmu kake,
 tozje nem se ukegije u modelarstva

Alor jonyije
 kake, jstob

Rada
 kake, jstob

Rada
 kake, jstob

Rada
 kake, jstob

Tiskali v tovarni obutve Peko Tržič

Steziice so glasilo učencev
Osnovne šole heroja Bračiča v Tržiču

Urejajo člani literarno novinarskega krožka,
s prispevki sodelujejo učenci od 1. do 8. raz.

Tehnično delo: Mojca Marin, Vlasta Šrab,
Polona Žugič, Andreja Beguš, Maja Ančimer-
Tanja Podgoršek, 7. razred.

Likovno so glasilo oblikovali člani likovnega
krožka pod mentorstvom akad. slikarja Kamila
Legata, vinjete: Nataša Sova, 5. raz.

Fotografije so izdelali člani fotokrožka pod
mentorstvom Staneta Perka.

Tipkale: Francka Markič, Majda Rozman in
Metka Kavčič

Mentorji: Jožica Koder, Majda Rozman,
Maca Štumpf

V aprilu 1989

500 izvodov

Priloga 14. Posredni oblik

Priloga 14. Posredni oblik

Priloga 14. Posredni oblik

Priloga 14. Posredni oblik

Priloga 14. Posredni oblik

Priloga 14. Posredni oblik

Priloga 14. Posredni oblik

1. april 1987

500 izvodov

